

د قاضيانو کتاب

پېژندگلو

د قاضيانو په کتاب کښې د بنی اسرائیلو د گناه او د هغې د یروونکو نتیجو په حقله ذکر شوې دے. د حضرت یشوع نه پس، پېرو مشرانو کوشش وکړو چې د بنی اسرائیلو رهنمائی وکړی، خو خلق د مالک خدای نه واورېدل او د نورو معبودانو عبادت یې شروع کړو. په هغه زمانه کښې هر چا به د خپلې خوښې کارونه کول او د خدای پاک مرضی به یې نه کول. په دې کتاب کښې مونږ گورو چې خلق بار بار گناه کوی او خدای پاک د هغوی خلاف قومونه راوچتوی او سزا ورکوی او بیا د هغوی د دُعاگانو په جواب کښې خدای پاک یو قاضی راوچت کړی چې هغوی آزاد کړی. د قاضیانو دا کتاب یوه ښه یادگیرنه ده چې خدای پاک گناه له سزا ورکوی خو تل هغوی معاف کوی څوک چې توبه کوی. د حفظ کولو دپاره ۶:۱۰ آیت ”ما تاسو ته وفرمائیل چې زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم او تاسو به د اموریانو معبودانو عبادت نه کوئ...“

د يهوداه او شمعون قبيلو ادوني بزق بادشاه نيول

۱) د يشوع د مرگ نه پس بنی اسرائیلو د مالک خدای نه تپوس وکړو،
”زمونږ کومې قبیلې وپرومبې لارې شې چې په کنعانیانو حمله وکړي؟“ ۲)
مالک خدای ورته وفرمائیل، ”د يهوداه قبيله دې وپرومبې لاره شې. زه هغه ملک
د هغوی په حواله کوم.“ ۳) د يهوداه خلقو د شمعون قبیلې يعنې خپلو رسته دارو
ته ووئیل، ”مونږ سره هغه علاقې ته لار شې چې مونږ له راکړې شوې ده او مونږ
به په شریکه د کنعانیانو سره جنگ وکړو. بیا به مونږ ستاسو سره هغه علاقې ته
لار شو کومه چې تاسو له درکړې شوې ده.“ نو د شمعون قبيله ۴) او د يهوداه
قبيله په شریکه جنگ له لارل. مالک خدای هغوی له په کنعانیانو او فرزبانو فتح
ورکړه او هغوی د بزق په ښار کښې لسو زرو سپرو له شکست ورکړو. ۵)
هغوی ادوني بزق هلته وموندلو او د هغه سره یې جنگ وکړو. ۶) ادوني بزق
وتښتېدو، خو هغوی ورپسې و او وې نیولو او د لاسونو او پښو متې گوتې یې
ترې نه پرې کړې. ۷) ادوني بزق ووئیل، ”اویا داسې بادشاهانو زما د دسترخوان
نه پاتې شوې ټکړې راټولې کړې دی چې د هغوی د لاسونو او د پښو غټې گوتې
پرې کړې شوې وې. اوس خدای پاک ما سره هم هغه شان وکړل لکه څنگه چې
ما د هغوی سره کړی و.“ هغه یروشلم ته بوتلې شو، چرته چې هغه مړ شو.

د يهوداه قبیلې یروشلم او حبرون فتح کول

۸) د يهوداه سپرو په یروشلم حمله وکړه او قبضه یې کړو. هغوی د دې خلق
ووژل او په ښار یې اور ولگولو. ۹) د دې نه پس هغوی روان و او چې کنعانیانو
سره جنگ وکړی چې هغوی د غرونو په ملک، جنوبي اوچه برخه او لاندې علاقو
کښې اوسېدل. ۱۰) هغوی د کنعانیانو خلاف روان شول. کنعانیان د حبرون په
ښار کښې اوسېدل، چې مخکښې دا د قریت اربع په نوم یادېدو او هلته هغوی د
سیسی، اخیمان او تلمی پلو له شکست ورکړو.

د عتني اېل د دبیر ښار فتح کول

۱۱) د يهوداه سړی د هغه ځای نه د دبیر ښار طرف ته روان شول، چې په هغه وخت کېښې د قریت سفر په نوم یادېدو. ۱۲) په هغوی کېښې د یو نوم کالب وو، کالب وفرمائیل، ”زه به خپله لور عکسه هغه سړی له ورکړم چې واده یې کړی چې څوک قریت سفر قبضه کړی.“ ۱۳) هغه ښار عتني اېل قبضه کړو، چې د کالب د کشر ورور قنز زوی وو، نو کالب خپله لور عکسه هغه ته واده کړه. ۱۴) د واده په ورځ عکسې عتني اېل ته منت وکړو چې د هغې د پلار نه یو پټی وغواړی. هغه د خپل خر نه کوزه شوه او کالب ترې نه تپوس وکړو، ”ته څه غواړې؟“ ۱۵) هغې ورته وویل، ”زما سره یوه ښېگړه وکړه ځکه چې تا ما له په جنوبی برخه کېښې زمکه راکړې ده، نو ما له د اوبو څه چینې هم راکړه.“ نو کالب هغې له بره او ښکته چینې ورکړې.

د يهوداه او بنيامين قبيلو فتح

۱۶) د موسی د سخر اولاد قینیان د کجورو د ونو ښار یریحو نه د يهوداه خلقو سره روان وو، د يهوداه صحرا ته داخل شول. هغوی په جنوب کېښې د عراد د ښار سره نژدې، خلقو سره اوسېدل. ۱۷) د يهوداه خلق د شمعون خلقو سره لارل او هغوی په شریکه کنعانیانو له شکست ورکړو، کنعانیان د صفت په ښار کېښې اوسېدل. هغوی په پوره توګه ښار تباہ کړو او حرمه نوم یې پرې کېښودو. ۱۸) د يهوداه سړو غزه، اسقلون او عقرون، دا ټول ښارونه او د دې علاقې هم قبضه کړې. ۱۹) مالک خدای د يهوداه د خلقو مل وو. هغوی د غرونو ملک قبضه کړو، خو هغوی د دې جوګه نه وو چې د مېدانونو نه خلق وشړی، ځکه چې د هغوی سره د اوسپنې ګاډی وې. ۲۰) لکه څنګه چې موسی حکم کړی وو، حبرون کالب ته ورکړی شو، کالب د عناق د اولاد درې قبیلې د هغه ښار نه شړلې وې. ۲۱) خو د بنيامين د قبیلې خلقو هغه یبوسیان ونه شړلې شول چې په

یروشلم کښې اوسېدل او هم د هغه وخت نه یبوسیان هلته د بنیامین د خلقو سره اوسېری.

د افرائیم او منسی قبیلو بیت ایل قبضه کول

د افرائیم او منسی قبیلې لارې چې په بیت ایل ښار باندې حمله وکړې په هغه وخت کښې د دې لوز نوم وو. مالک خدای د هغوی مدد وکړو. هغوی هغه ښار ته جاسوسان ولېږل، هغوی یو سرې ولیدو چې د ښار نه راووتلو نو هغه ته یې وویل، ”ښار ته د ننوتلو لار مونږ ته وښایه او مونږ به تا سره ښه سلوک وکړو.“ نو هغه ورته لار وښودله او د افرائیم او منسی خلقو په ښار کښې هر یو کس ووژلو او صرف دا سرې او د هغه کورنۍ یې پرېښوده. وروستو دا سرې د حتیانو ملک ته لاړو، هلته یې یو ښار جوړ کړو او په دې باندې یې لوز نوم کېښودو، تر اوسه پورې یې هم دغه نوم دی.

هغه خلق کوم چې بنی اسرائیلو ونه شړل

د منسی قبیلې هغه خلق ونه شړل چې کوم د بیت شان، تعنک، دور، ابلعام، مجدو او په گېرچاپېره کلو کښې اوسېدل، او کنعانیان هم هلته دېره وو. کله چې بنی اسرائیلیان طاقتور شول، نو هغوی کنعانیان دې ته مجبور کړل چې د هغوی دپاره کار کوی، خو بیا یې هم هغوی ټول ونه شړل. د افرائیم قبیلې هغه کنعانیان ونه شړل چې د جزر په ښار کښې اوسېدل، نو کنعانیان هم هلته د هغوی سره اوسېدل. د زبولون قبیلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د قطرون او نهلال په ښارونو کښې اوسېدل، نو کنعانیان هم هلته د هغوی سره اوسېدل او دې ته مجبور وو چې د هغوی دپاره کار کوی. د آشر قبیلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د عکو، صیدا، احلاب، اکزیب، حلبه، افیق، رحوب په ښارونو کښې اوسېدل. د آشر قبیلې خلق د هغه خای د کنعانیانو سره اوسېدل، ځکه

چې هغوی کنعانیان ونه شړل. (۲۳) د نفتالی قبیلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د بیت شمس او بیت عنات په ښارونو کښې اوسېدل. د نفتالی خلق د هغه ځای د کنعانیانو سره اوسېدل، خو هغوی یې دې ته مجبور کړل چې د هغوی دپاره کار کوی. (۲۴) اموریانو د دان قبیلې خلق مجبور کړل چې د غرونو ملک ته لاړ شی او هغوی یې دې ته نه پرېښودل چې لاندې مېدان ته لاړ شی. (۲۵) اموریان په ایالون، سعلبیم، او د حرس په غره کښې دېره و، خو د افرائیم او منسی قبیلې طاقتورې شوې او د هغوی نه یې په زور کار اخستو. (۲۶) د اموریانو د حد پوله د لړم درې نه واخله تر سلع پورې او د دې نه آخوا هم وه.

په بوکیم کښې د مالک خدای فرېسته

۲ (۱) د مالک خدای فرېسته د جلجال نه بوکیم ته لاړه او بنی اسرائیلو ته یې وفرمائیل، ”ما تاسو د مصر نه راوویستلی او هغه ملک ته مې راوستلی چې ستاسو د پلار نیکه سره ما د هغې وعده کړې ده. ما وفرمائیل زه به هیڅکله ستاسو سره خپل لوظ مات نه کړم. (۲) تاسو چې د هغه خلقو سره هیڅ لوظ ونه کړئ کوم چې په دې ملک کښې اوسېږی بلکې د هغوی د قربانی ځایونه راوغورزوی. خو تاسو زما د حکم نافرمانی کړې ده. تاسو داسې ولې کړی دی؟ (۳) اوس زه تاسو ته وایم چې تاسو مخ په وړاندې ځئ نو زه به دا خلق نه شرم. هغوی به ستاسو دشمنان شی او د هغوی معبودان به ستاسو دپاره یو دام جوړ شی.“ (۴) کله چې د مالک خدای فرېستې دا خبرې بنی اسرائیلو ته وکړې نو ټول قوم په چغو چغو وژړل، (۵) نو ځکه په هغه ځای یې بوکیم نوم کېښودو چې مطلب یې ژړا دے او هلته هغوی مالک خدای ته قربانی پېش کړې.

د یشوع مرگ

(۶) یشوع چې کله بنی اسرائیل رخصت کړل، نو هره یوه قبيله لاړله چې د هغه

مَلِك خپله خپله برخه ونیسی. (۷) تر کومې پورې چې یسوع ژوندې وو، نو بنی اسرائیلو د مالک خدای خدمت کولو او د هغه د مرگ نه پس چې تر کومې پورې هغه مشران ژوندی وو چې هغوی په خپله هغه ټول لوی کارونه لیدلی وو چې مالک خدای د بنی اسرائیلو دپاره کړی وو، نو هغوی هم هغه شان کول. (۸) د مالک خدای خدمت کوونکې د نون زوی یسوع د یو سل او لسو کالو په عمر کبني مړ شو. (۹) هغه په خپله زمکه کبني بنخ کړې شو، هغه خای د جعس په شمالي طرف د افرائيم غرونو په ملک تمت حرس کبني وو. (۱۰) هغه ټول نسل هم مړ شو او ورپسې نسل مالک خدای او هغه خه هېر کړل چې مالک خدای د بنی اسرائیلو دپاره کړی وو.

د بنی اسرائیلو د مالک خدای عبادت بس کول

(۱۱) نو بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف گناه وکړه او د بعل د بتانو عبادت یې شروع کړو. (۱۲) هغوی د مالک خدای عبادت پرېښودو، کوم چې د هغوی د پلار نیکه خدای پاک وو، هغه خدای پاک چې هغوی یې د مصر د ملک نه راویستلی وو او هغوی د نورو معبودانو عبادت شروع کړو، د هغه خلقو د معبودانو چې د هغوی په خواو شا کبني اوسېدل، هغوی ورته سجدې وکړې او مالک خدای یې په غصه کړو. (۱۳) هغوی د مالک خدای عبادت پرېښودو او د بعل او عستارات خدمت یې شروع کړو. (۱۴) نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته سخت غصه شو او هغوی یې ډاکوانو ته حواله کړل او ډاکوانو هغوی لوټ کړل. هغه په هغوی باندې ټول د خوا او شا دشمنان غالب کړل، نو هغوی نور د دې جوگه نه وو چې خپلو دشمنانو ته ټینگ شی. (۱۵) هر ځل چې هغوی جنگ له تلل، نو مالک خدای به د هغوی خلاف وو او هغوی به یې د شکست سره مخ کول، لکه څنگه چې هغه فرمائیلي وو چې هغه به هم داسې وی. هغوی په سخت کړاو کبني راگېر وو. (۱۶) بیا مالک خدای په بنی اسرائیلو باندې قاضیان مقرر کړل او دې قاضیانو د ډاکوانو نه خلاص کړل. (۱۷) خو بنی اسرائیلو خپلو قاضیانو ته غوږ ونه نیولو.

بنی اسرائیلو د مالک خُدائ سره بې غبرتی وکړه او د نورو معبودانو عبادت یې وکړو. هغوی زر د هغې لارې نه واوړېدل چې په کومه د هغوی پلار نیکه روان ؤو، چې هغوی په فرمانبردارۍ سره د مالک خُدائ د حکم په مطابق روان ؤو. (۱۸) کله هم چې مالک خُدائ بنی اسرائیلو له یو قاضی ورکړو، نو مالک خُدائ به د هغه قاضی مل وو او خلق به یې د خپلو دشمنانو نه بچ کول چې تر کومې به هغه قاضی ژوندې وو. نو مالک خُدائ به په هغوی رحم کولو ځکه هغوی د خپلو تکلیفونو او مصیبتونو لاندې فریاد کولو. (۱۹) خو چې کله به قاضی مړ شو، نو خلق به هم هغه ناولو کارونو ته وروگرځېدل او د مخکښې نسل نه به یې بدتر عمل کولو. هغوی به د نورو معبودانو خدمت او عبادت کولو او د خپلو بدو عملونو او خپلو ضدی طریقو پرېښودو نه به یې انکار کولو. (۲۰) نو مالک خُدائ به بنی اسرائیلو ته سخت په قهر شو او وېه یې فرمائیل، ”دې نسل هغه لوظ مات کړې دے چې ما یې د دوی پلار نیکه له د پوره کولو حکم ورکړې وو. ځکه چې دوی زما نافرمانی کړې ده، (۲۱) د یسوع د مرگ په وخت چې په هغه مُلک کښې کوم قومونه پاتې ؤو نو زه به هغوی نور نه شرم. (۲۲) زه به هغوی د دې دپاره استعمال کړم چې دا معلومه کړم چې دا بنی اسرائیلیان د خپل پلار نیکه په شان زما په لاره روان دی او که نه.“ (۲۳) نو مالک خُدائ هغه قومونه پرېښودل چې په هغه مُلک کښې پاتې شی، هغه نه یسوع له په هغوی باندې فتح ورکړه او نه یې د یسوع د مرگ نه پس زر هغوی وشړل.

په هغه مُلک کښې پاتې شوی قومونه

۳ (۱) بیا مالک خُدائ څه قومونه په هغه مُلک کښې د دې دپاره پرېښودل چې هغه بنی اسرائیلیان آزمائې چې کوم د کنعان په جنگونو کښې شامل نه ؤو. (۲) هغه داسې د دې دپاره وکړل چې د بنی اسرائیلو هر یو نسل ته د جنگ چل وښائی، خصوصاً هغوی ته چې کومو مخکښې هیڅکله هم جنگ نه دے کړې.

٣ په هغه مُلک کښې پینځه فلسټی ښارونه پاتې شول، ټول کنعانیان، صیدانیان او حویان چې د بعل حرمون غرنه واخله د حمات درې پورې د لبنان په غرونو کښې اوسېدل. ٤ هغوی د بنی اسرائیلو دپاره یو آزمېښت وو، چې دا معلومه شی چې مالک خدای د موسی په ذریعه بنی اسرائیلو له کوم حکمونه ورکړی و او چې په هغې باندې عمل کوی او که نه. ٥ نو داسې بنی اسرائیل د کنعانیانو، حتیانو، اموریانو، فرزبانو، حویانو او یبوسیانو سره اوسېدل. ٦ هغوی د دوی لونه واده کړې او خپلې لونه یې د هغوی زامنو له ورکړې او د هغوی د معبودانو عبادت یې وکړو.

عتنی اېل

٧ بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف گناه وکړه، خپل خدای پاک یې هېر کړو او د بعل او اشیرې د بتانو عبادت یې وکړو. ٨ نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته په قهر شو او د مسوپتامیه بادشاه کوشن رسعتم ته یې حواله کړل او اته کاله یې په هغوی حکومت وکړو. ٩ بیا بنی اسرائیلو مالک خدای ته فریاد وکړو او مالک خدای د هغوی د بچ کولو دپاره یو خلاصونکې وروپېرلو. دا عتنی اېل وو چې د کالب د کشر ورور قنز زوی وو. ١٠ د مالک خدای روح په هغه نازل شو او هغه د بنی اسرائیلو قاضی شو. عتنی اېل جنگ له لارو او مالک خدای هغه له د مسوپتامیه په بادشاه باندې فتح ورکړه. ١١ څلورېست کاله په هغه مُلک کښې امن وو او بیا د قنز زوی عتنی اېل مړ شو.

اهود

١٢ بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف بیا گناه وکړه، نو د دې په وجه مالک خدای د موآب بادشاه عجلون د بنی اسرائیلو نه طاقتور کړو. ١٣ عجلون عمونیان او عمالیقیان د ځان سره ملگری کړل، هغوی بنی اسرائیلو له شکست

ورکړو او د کجورو ښار یریحو یې قبضه کړو. (۱۴) بنی اسرائیلیان اتلس کاله د عجلون بادشاه د اختیار د لاندې وو. (۱۵) بیا بنی اسرائیلو مالک خدای ته فریاد وکړو او مالک خدای د هغوی د بچ کولو دپاره یو خلاصونکې وروپېرلو. د هغه نوم اهود وو، هغه د بنیامین د قبیلې د جیرا زوی وو او هغه گس مټې وو. بنی اسرائیلو اهود د موآب بادشاه عجلون ته د محسول سره وروپېرلو. (۱۶) اهود یوه دوه مخیزه توره جوړه کړې وه چې تقریباً اتلس انچې اوږده وه. هغه دا د خپلو جامو لاندې د ښې پښې سپینې پورې تړلې وه. (۱۷) بیا هغه محسول عجلون له یورو، څوک چې ډېر څورب سرې وو. (۱۸) کله چې اهود هغه له محسول ورکړو، چې کومو سرو دا راوړې وو نو هغوی یې رخصت کړل. (۱۹) خو چې کله اهود د کاپو بتانو ته ورسېدو چې جلجال ته نژدې وو، نو عجلون ته راواپس شو او ورته یې وویل، ”بادشاه سلامت، زما سره ستا دپاره یو د راز خبره ده.“ نو بادشاه ورته وویل، ”اوس خبره مه کوه.“ او د هغه ټول نوکران د هغه د حضور نه لارل. (۲۰) بیا چې کله بادشاه په چت باندې په خپله یخه کوټه کښې ناست وو، اهود هغه له ورغلو او ورته یې وویل، ”زما سره ستا دپاره د خدای پاک نه یو پیغام دے.“ نو بادشاه د تخت نه پاڅېدو. (۲۱) اهود د خپل گس لاس سره د ښې طرف نه توره راوویسته او د بادشاه په خپټه کښې یې ننه ویستله. (۲۲) توره دومره ډوبه لاره چې د دې لاسکې په وازگه باندې پټ شو. اهود توره د بادشاه د خپټې نه راونه ویستله او د بادشاه کولمو نه گند راووتلو. (۲۳) بیا اهود برنډې ته ووتلو، هغه پسې یې دروازې بندې کړې او تالې یې ولگولې، (۲۴) او ترې نه لارو. نوکران راغلل او وې لیدل چې دروازې تاله وې، هغوی صرف دا خیال کولو چې بادشاه دننه دے او متیازې کوی. (۲۵) هغوی تر څه وخته پورې انتظار وکړو، خو چې هغه بیا هم دروازه کولواو نه کړه، نو هغوی چابې واخستله او دا یې کولواو کړه. او د هغوی نېک دننه په فرش باندې مړ پروت وو. (۲۶) په کوم وخت چې هغوی انتظار کولو نو اهود وتښتېدو، هغه د کاپو بتانو نه تېر شو او سعیرت ته وتښتېدو. (۲۷) کله چې هغه د غرونو ملک افرائیم ته ورسېدو، نو هغه بیگل

وغږولو چې بنی اسرائیلیان د جنگ دپاره راغونډ کړی، بیا یې هغوی د غرنه لاندې بوتل. (۲۸) هغه ورته ووئیل، ”په ما پسې راځی. مالک خدای تاسو له په خپلو دشمنانو یعنی موآبیانو باندې فتح درکړې ده.“ نو هغوی په اهود پسې لاندې لاړل او هغه خای یې قبضه کړو چې په کوم خای کبني به موآبیان د اردن سیند نه پورې وتل، هغوی هیچا له هم د پورې وتلو اجازت ورنه کړو. (۲۹) هغوی په هغه ورځ باندې تقریباً لس زره ښه، تکره موآبیان فوجیان ووژل، یو هم ونه تښتېدلو. (۳۰) په هغه ورځ بنی اسرائیلو موآبیانو له شکست ورکړو او اتیا کاله په هغه ملک کبني امن وو.

شمجر

(۳۱) ورپسې مشر د عنات زوی شمجر وو. هغه شپږ سوه فلسټیان په تېره لښته باندې ووژل او بنی اسرائیلیان یې هم بچ کړل.

دبوره او برق

۴ (۱) د اهود د مرگ نه پس، بنی اسرائیلو بیا د مالک خدای خلاف گناه وکړه. (۲) نو مالک خدای هغوی یو کنعانی بادشاه یابین ته حواله کړل، چا چې د حضور په ښار کبني بادشاهی کوله. د هغه د لښکر مشر سسیرا وو، کوم چې په حروست هگوئیم کبني اوسېدو. (۳) د یابین نهه سوه د اوسپني گاډی وې او هغه د ظلم زیاتی سره شل کاله په بنی اسرائیلو حکومت وکړو. بیا بنی اسرائیلو د مدد دپاره مالک خدای ته فریاد وکړو. (۴) نو د لفیدوت ښځه، دبوره یوه پېغمبره وه او په هغه وخت کبني هغې د یو قاضی په توگه د بنی اسرائیلو خدمت کولو. (۵) هغه به د افرائیم غرونو په ملک کبني د راما او بیت ایل په مینځ کبني د کجورې یوې خاص ونې لاندې کښېناسته او بنی اسرائیل به هلته د فېصلو کولو دپاره ورتلل. (۶) یوه ورځ هغې په نفتالی کبني د قادس ښار د ابی نوعم زوی برق

راوغوبستلو او ورته يې وفرمائيل، ”مالک خُداى، د بنى اسرائيلو خُداى پاک تا له دا حُکم درکړې دے چې د نفتالى او زبولون قبيلو نه لس زره سړى روان کړه او د تبور غر ته يې بوځه. (٧) زه به د يابين د لښکر مشر سسيرا وغولوم چې د قيسون سيند سره ستا خلاف جنگ وکړي. د هغه سره به خپلې گاډۍ او فوجيان وى، خو زه به تا له په هغه باندې فتح درکړم.“ (٨) برق جواب ورکړو، ”که ته ما سره ځې نو زه به لاړ شم، خو که ته راسره نه ځې، نو بيا زه هم نه ځم.“ (٩) هغې جواب ورکړو، ”تيک ده، زه به تا سره لاړه شم، خو په دې منصوبه کښې به تا ته عزت نه ملاويږي، ځکه چې مالک خُداى به سسيرا يوې ښځې ته حواله کړي.“ نو دبور د برق سره قانس ته روانه شوه. (١٠) برق د زبولون او نفتالى قبيلې قانس ته راوغوبستلې او لس زره سړى په هغه پسې روان وو. دبور د هغه سره لاړه. (١١) په دې دوران کښې قينى حبر په ضعنينم کښې د څپرې ونې سره نژدې د قانس سره خپله خېمه لگولې وه. هغه د نورو قينيانو نه لرې تلې وو، چې هغوى د موسى د اوځى حوډاب اولاد وو. (١٢) کله چې سسيرا خبر شو چې برق د تبور غرونو ته ختلې دے، (١٣) نو هغه خپلې نهه سوه د اوسپنې گاډۍ او ټول سړى راوغوبستل او هغوى يې د حروست هغوئيم نه د قيسون سيند ته ولېږل. (١٤) دبورې برق ته ووئيل، ”لاړ شه. مالک خُداى به ستا لارښودنه کوي، نن هغه تا له په سسيرا باندې فتح درکړې ده.“ نو برق د خپلو لسو زرو سړو سره د تبور غر نه راکوز شو. (١٥) کله چې برق او د هغه لښکر حمله وکړه، نو مالک خُداى سسيرا د خپلو ټولو جنگي گاډو او سړو سره په وارخطايۍ آخته کړل. سسيرا د خپلې گاډۍ نه راټوپ کړل او پېدل وتښتېدو. (١٦) برق تر حروست هغوئيم پورې په گاډو او لښکر پسې وو او د سسيرا ټول لښکر ووژلې شو. يو سړى هم پاتې نه شو. (١٧) سسيرا د قينى حبر ښځې ياعيل خېمې ته وتښتېدو، ځکه چې د حصور بادشاه يابين د حبر د خاندان سره د امن تړون وو. (١٨) ياعيل د سسيرا سره ملاوېدو دپاره راووتله او ورته يې ووئيل، ”صاحبه، دننه راشه، زما خېمې ته دننه راشه. مه یرېره.“ نو هغه دننه راغلو او هغه يې په بستره کښې پټ کړو. (١٩) هغه

هغې ته ووئيل، ”زه تېرې يم، ما له لږې اوبه راکړه.“ نو هغې د پيو مشکيزه کولواو کړه، پي يې په هغه وڅښل او بيا يې پټ کړو. ﴿٢٠﴾ بيا هغه ورته ووئيل، ”د خېمې د دروازې په خوله کښې ودرېږه، چې څوک راځي او تپوس کوي چې دلته څوک شته، نو ورته وايه چې نشته.“ ﴿٢١﴾ سسيرا پر سترې وو او په خوږ خوب اوډه شو. نو ياعيل څټک او د خېمې موږې واخستلو، غلې شان هغه له ورغله، هغې ورله موږې د تندي نه پورې غاړه وويستلو او موږې په زمکه کښې هم ښخ شو او هغه مړ شو. ﴿٢٢﴾ کله چې برق په سسيرا پسې وو نو ياعيل ملاوېدو دپاره ورووتله او ورته يې ووئيل، ”دلته راشه. زه به تا ته هغه سرې وښايم چې ته يې گورې.“ نو هغه د هغې سره دننه لاړو او سسيرا هلته په زمکه مړ پروت وو چې په تندي کښې يې د خېمې موږې ټک وهلې شوې وو. ﴿٢٣﴾ په هغه ورځ خدائ پاک بنی اسرائيلو له په کنعانی بادشاه يابین باندې فتح ورکړه. ﴿٢٤﴾ بنی اسرائيل په هغه باندې دومره زورور شول چې تباہ يې کړو.

د دېوره او برق حمد

٥ ﴿١﴾ په هغه ورځ دېوره او د ابی نوعم زوی برق دا حمد ووئيلو، ﴿٢﴾ ”د مالک خدائ ثناء دې وی. مشرانو د بنی اسرائيلو لارښودنه وکړه، او خلقو په خوشحالی سره ځانونه پېش کړل. ﴿٣﴾ اوورئ اے بادشاهانو، حکومت کوونکو غوږ ونیسئ. زه به د مالک خدائ ثناء صفت وکړم او ساز به وغږوم هغه مالک خدائ ته چې د بنی اسرائيلو خدائ پاک دے. ﴿٤﴾ مالک خدایه، کله چې ته د سعير د غرونو نه لاړې، کله چې ته د ادوم د علاقې نه راووتلې، زمکه ولږزېدله او د آسمان نه باران وورېدلو. او، اوبه د ورېځو نه راتوې شوې. ﴿٥﴾ د سینا مالک خدائ په وړاندې غرونه ولږزېدل، د مالک خدائ په وړاندې چې د بنی اسرائيلو خدائ پاک دے. ﴿٦﴾ د عنات زوی شمجر په وخت کښې، د ياعيل په وخت کښې، قافلې په زمکه کښې نورې نه تلې، او مسافر په تاو راتاو لارو باندې تلل. ﴿٧﴾ د بنی اسرائيلو کلی

پربښودلې شول، او دا خالی پاتې شول تر دې پورې چې د بوره د بنی اسرائیلو د مور په شان راپېدا شوه. (۸) بیا په هغه ملک کښې جنگ وو کله چې بنی اسرائیلو نوی معبودان خوښ کړل. د بنی اسرائیلو په څلوېښتو زرو سپرو کښې، داسې څوک نه ؤو چې هغوی پال یا نېزه وپړې وې. (۹) زما زړه د بنی اسرائیلو د مشرانو سره تړلې دې د هغه کسانو سره چې خپل ځانونه د جنگ دپاره پېش کول. د مالک خدای ثناء صفت دې وی. (۱۰) ووايي تاسو چې په سپینو خرونو باندې سورلی کوئ، او تاسو په ښو قالینونو باندې کښېنئ، او تاسو په لاره باندې پېدل مزل کوئ. (۱۱) د اوبو په ګودرو کښې د سندرغاړو آواز واورئ. هغوی د مالک خدای فتحې بیانوي، چې د بنی اسرائیلو فتحې دی. بیا د مالک خدای خلق د ښار د دروازو طرف ته روان شول. (۱۲) پاڅه، پاڅه. دبورې، پاڅه او یوه سندره ووايه، د ابی نوعم زویه برقه، پاڅه، خپل قېديان روان کړه. (۱۳) بیا پاتې شوی مشران راکوز شول، د مالک خدای خلق د طاقتورو خلاف راکوز شول. (۱۴) هغوی د افرائیم نه مېدان ته راغلل، د بنیامین په قبيله او د هغوی په خلقو پسې. مشران د مکیر نه راکوز شول، او آفسران د زبولون نه. (۱۵) د یساکار مشران د دبورې سره راغلل، یساکار او برق هم راغلل، او هغوی په مېدان کښې په هغه پسې روان ؤو. خو د روبین قبيله شش او پنج کښې شوه، هغوی دا فېصله ونه کړې شوه چې راشی. (۱۶) هغوی ولې د ګڼو سره وروستو پاتې شول؟ چې شپانو ته غوږ ونیسی چې رمو ته آوازونه کوی؟ او، د روبین قبيله شش او پنج کښې شوه، هغوی دا فېصله ونه کړې شوه چې راشی. (۱۷) د جاد قبيله د اردن نمرخاته طرف ته پاتې شوه، او د دان قبيله د سمندری جهازونو سره ولې پاتې شوه؟ د آشر قبيله د سمندر په غاړه پاتې شوه، هغوی د سمندر په غاړه پاتې شول. (۱۸) خو د زبولون او نفتالی خلقو خپل ژوند د جنگ مېدان په خطر کښې واچولو. (۱۹) په تعنک کښې، د مجدو نهر سره، بادشاهان راغلل او هغوی جنگ وکړو، د کنعان بادشاهانو جنگ وکړو، خو هغوی سپین زر لوټ نه کړل. (۲۰) د آسمان نه ستورو جګړه کوله، څنگه چې هغوی په آسمان کښې حرکت کولو، ستورو د سسیرا خلاف جګړه وکړه. (۲۱) په قیسون کښې یو سېلاب هغوی یوړل

د قيسون تېز درياب هغوى په مخه كړل. زه به روان شم او د طاقت سره به روان يم. (٢٢) بيا آسونه په منډه راغلل، او د خپلو پښو د سومونو نښې يې په زمكه باندې جوړې كړې. (٢٣) د مالك خدائ فرېسته فرمائى، ”د ميروز په خلقو دې لعنت وي، په هغوى دې سخت لعنت وي. ځكه چې هغوى د مالك خدائ په جنگ كښې د مدد دپاره رانه غل، هغوى د تكړه جنگ كوونكو خلاف د مالك خدائ مدد ونه كړو.“ (٢٤) ياعيل د ټولو ښځو نه بختوره ده، چې د قينى حبر ښځه ده، د ټولو نه بختوره ښځه چې په خېمو كښې اوسېږي. (٢٥) سسيرا اوږه وغوښتلې، خو هغې پي وركړل، هغې په يو ښكلي جام كښې ورله شملې راوړې. (٢٦) هغې په يو لاس كښې د خېمې موږې راوړو، او په بل لاس كښې د مزدور څټك، هغې سسيرا ووهلو او د هغه كوپړى يې ماته كړه، او تندې يې ورله سورې سورې كړو. (٢٧) د هغې په پښو كښې راپرېوتلو، وغورزېدلو او د هغې پښو كښې پروت وو. د هغې په پښو كښې لاندې پرېوتو، هغه په زمكه وغورزېدلو او مړ شو. (٢٨) د سسيرا مور د كړكې د جالى نه بهر نظر واچولو، هغې تپوس وكړو، ”د هغه گاډى ولې دومره ناوخته كړو؟ مونږ ولې د هغه د گاډى آواز نه اورو؟“ (٢٩) هوبنيارو ښځو جواب وركړو، بلكې هغې به ځان ته په خپله بيا بيا دا وئيل، (٣٠) ”هغوى لوټ شوې مال تقسيموي، د هر فوجى دپاره يوه يا دوه ښځې، د سسيرا دپاره به رنگ شوې جامې وي، او، هغه ښې گلكارى شوې ټوكړې چې زما د غاړې دپاره دي.“ (٣١) مالكه خدايه، ستا ټول دشمنان دې هم داسې مړه شي، خو ستا دوستان دې د خپل ټول زور سره د ختونكي نمر په شان وځلېږي.“ او څلوېښت كاله په هغه ملك كښې امن وو.

جدعون

٦ (١) بنى اسرائيلو د مالك خدائ خلاف بيا گناه وكړه، نو هغه د ميديان خلق دې ته پرېښودل چې اووه كاله په هغوى بادشاهى وكړي. (٢) ميدانيان د بنى

اسرائیلو نه طاقتور ؤو او بنی اسرائیلیان د هغوی نه په غارونو او د غرونو په نورو محفوظو ځایونو کښې پټېدل. (۳) چې کله به هم بنی اسرائیلو څه تخم وکړلو، نو میدیانیان به د عمالیقانو او د صحرا د قبیلو سره راتلل او په هغوی به یې حمله کوله. (۴) هغوی به په هغه ملک کښې خپمې ودرولې او په جنوب کښې د غزه نه گېرچاپېره علاقې پورې فصلونه به یې تباہ کول. هغوی به ټولې گډې، څاروی او خرونه بوتلل او بنی اسرائیلو ته به یې د ژوند تېرولو دپاره هیڅ هم نه پرېښودل. (۵) هغوی به د مولخانو د لښکر په شان د خپلو څاروو او خپمو سره راتلل. هغوی او د هغوی اوبشان د شمېر نه بهر ؤو. هغوی راغلل او زمکه یې وراڼه وچاړه کړه، (۶) بنی اسرائیلیان د میدیانیانو په وجه یې وسه شول. نو بنی اسرائیلو مالک خدای ته د مدد دپاره فریاد وکړو. (۷) کله چې بنی اسرائیلو د میدیانیانو په وجه مالک خدای ته فریاد وکړو، (۸) نو هغه د هغوی دپاره یو پیغمبر راولېږلو او هغه وفرمائیل، ”ما مالک خدای تاسو په مصر کښې د غلامۍ نه راوویستلی. (۹) ما تاسو د مصریانو نه او د هغه خلقو نه بچ کړی چې هغوی ستاسو سره په دې ملک کښې جنگ وکړو. چې تاسو مخ په وړاندې تلئ نو ما هغوی وشړل او ما تاسو له د هغوی ملک درکړو. (۱۰) ما تاسو ته وفرمائیل چې زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم او تاسو به د اموریانو معبودانو عبادت نه کوئ د چا په ملک کښې چې اوس تاسو اوسېږئ. خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو.“ (۱۱) بیا د مالک خدای فرېشته د عفره کلی ته راغله او د څپړۍ د ونې لاندې کښېناسته چې دا ونه د یوآس وه، یوآس د ابیعزر د قبیلې سره وو. د هغه زوی جدعون په پټه باندې د انگورو په لنگرۍ کښې غنم ټکول، د دې دپاره چې میدیانیان یې ونه گوری. (۱۲) د مالک خدای فرېشته هلته هغه ته راڅرگنده شوه او ورته یې وفرمائیل، ”اے تکره او طاقتور سرپه. مالک خدای ستا مل دے.“ (۱۳) جدعون ورته وفرمائیل، ”صاحبه، مالک خدای چې زمونږ مل دے نو دا هر څه په مونږ ولې شوی دی؟ هغه ټول عجیبه کارونه چرته دی چې زمونږ پلار نیکه مونږ ته وئیل چې مالک خدای کول، هغوی یې څنگه د مصر نه راوویستل؟ مالک

خُدائِ مونږ پرېښودلی یو او میدیانیانو ته یې مونږ حواله کړی یو. (۱۴) بیا مالک خُدائِ هغه له حکم ورکړو، ”تکره شه او ورشه او بنی اسرائیلیان د میدیانیانو نه بچ کړه. زه په خپله تا لېرم.“ (۱۵) جدعون ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”زه بنی اسرائیلیان څنگه خلاص کړم؟ د منسی په قبيله کښې د ټولو نه کمزورې قبيله زما ده او زه په خپل خاندان کښې د ټولو نه کشر یم.“ (۱۶) مالک خُدائِ ورته وفرمائیل، ”خو زه به ستا مل یم او ته به میدیانیان داسې ووهې لکه چې هغوی صرف یو کس وی.“ (۱۷) جدعون جواب ورکړو، ”که ته زما نه خوشحاله یې نو ما ته څه نښې وښایه چې ته په رښتیا مالک خُدائِ یې. (۱۸) ته تر هغې پورې دلته ایسار شه چې زه تا له خپله نذرانه راوړم.“ هغه ورته وفرمائیل، ”زه به ستا تر واپس راتلو پورې ایسار یم.“ (۱۹) نو جدعون خپل کور ته دننه لاړو او یو د چبلی بچې یې پوخ کړو او د لسو کلو اوږو نه یې پتیره روټی تیاره کړه. هغه غوښه په یوه ټوکرۍ کښې کېښوده او ښوروا یې په یو لوبښی کښې واچوله او دا یې د مالک خُدائِ فرښتې له ورکړل چې د څېرې د ونې لاندې وه. (۲۰) فرښتې هغه له حکم ورکړو، ”غوښه او روټی په دې گټ باندې کېږده او ښوروا ورباندې واچوه.“ نو جدعون هم داسې وکړل. (۲۱) بیا د مالک خُدائِ فرښتې چې کومه امسا نیولې وه د هغې سر یې د غوښې او روټی سره ولگولو. د گټ نه اور راووتلو او غوښه او روټی یې وسوزوله. فرښته بیا پناه شوه. (۲۲) جدعون ته دا پته ولگېده چې هغه د مالک خُدائِ فرښته لیدلې ده او په یره کښې هغه وفرمائیل، ”مالکه خُدایه پاکه، ما ستا فرښته مخامخ ولیدله.“ (۲۳) خو مالک خُدائِ هغه ته وفرمائیل، ”تا ته دې خبر وی. مه یرېږه. ته به نه مری.“ (۲۴) جدعون هلته مالک خُدائِ ته یوه قربان‌گاه جوړه کړه او ”مالک خُدائِ خبر دے“ نوم یې پرې کېښودو. دا تر اوسه پورې په عفره کښې ولاړه ده چې دا د ابیعزر د قبیلې ده. (۲۵) په هغه شپه مالک خُدائِ جدعون ته وفرمائیل، ”د خپل پلار غوښې او یو بل غوښې چې د اوو کالونو وی بوځه، د خپل پلار قربان‌گاه راوغورزوه چې د بعل دپاره ده او د هغې په خوا کښې د اشیرې ستنه ماته کړه. (۲۶) په دې لوړ ځای باندې مالک خُدائِ خپل

خُدائِ پاک ته يوه صحيح قربان گاه جوړه کړه. بيا هغه دوهم غويي بوخه او د يوې قرباني په توگه يې پوره وسوزوه، د دې په سوزولو کبني د اشيري د ستنې لرگي استعمال کړه چې تا ټوټې ټوټې کړې دي.“ (٢٧) نو جدعون خپل لس نوکران بوتل او هم هغه شان يې وکړل چې څنگه مالک خُدائ ورته فرمائيلي وو. هغه د خپل خاندان او د ښار د خلقو نه سخت پرېدو چې د ورځې يې داسې کړې وي، نو هغه د شپې داسې وکړل. (٢٨) کله چې په ورپسې سحر د ښار خلق وختي پاڅېدل نو هغوي ته پته ولگېده چې د بل قربان گاه او د اشيري نښې ماتې شوې دي او دوهم غويي په هغه قربان گاه باندې سوزولې شوې دې چې هلته جوړه شوې وه. (٢٩) هغوي د يو بل نه تپوس وکړو، ”دا چا کړی دی؟“ هغوي ښه معلومات وکړو او پته ورته ولگېده چې د يوآس زوی جدعون دا کړی دی. (٣٠) نو بيا هغوي يوآس ته ووئيل، ”خپل زوی دلته بهر راوياسه چې مړ يې کړو. ځکه چې هغه د بل قربان گاه تباہ کړې ده او د اشيري ستنه يې ټوټې کړې ده.“ (٣١) خو يوآس هغه ټولو ته ووئيل چا يې چې مخالفت کولو، ”تاسو د بل صفائي کوئ څه؟ تاسو د هغه دپاره بحث کوئ؟ هر څوک چې د هغه صفائي کوی نو هغه به د سحر نه مخکښي ووژلې شي. که بل خُدائ وي، نو هغه دې خپل ځان بچ کړي. دا د هغه قربان گاه وه چې تباہ کړې شوه.“ (٣٢) نو د هغه وخت نه جدعون په یربعل باندې مشهور شو، کله چې يوآس وئيلي وو، ”پرېرده چې بل خپل ځان بچ کړی، دا د هغه قربان گاه ده چې تباہ کړې شوه.“ (٣٣) نو ټول ميدانيان، عماليقيان او د صحرا قبيلې راغونډې شوې، د اردن سيند نه پورې وتل او د يزرعيل په مېدان کبني يې خبمي ولگولې. (٣٤) د مالک خُدائ روح په جدعون نازل شو، نو هغه بيگل وغږولو او د ابيعزر د قبيلې سپري يې راوغوښتل چې هغه پسې روان شي. (٣٥) هغه د منسي ټولې علاقې دواړو برخو ته پېغام وړونکی ولېږل چې هغوي راوغواړي او چې ده پسې روان شي. هغه د آشر، زبولون او نفتالي قبيلو ته پېغام وړونکی ولېږل او هغوي هم د ده سره شاملېدو دپاره راغلل. (٣٦) بيا جدعون خُدائ پاک ته وفرمائيل، ”ته وائي چې دا فېصله دې کړې ده چې ته به

ما د بنی اسرائیلو د خلاصولو دپاره استعمالوې. (۳۷) تیک ده، زه به په درمند باندې دا وړی وغوروم. خو که په سحر کبني پرڅه صرف په وړی باندې وی او په زمکه باندې نه وی، نو ما ته به پته ولگی چې د بنی اسرائیلو بچ کولو دپاره به ته ما استعمالوې. (۳۸) نو هم دغه شان وشول. کله چې جدعون ورپسې سحر وختی پاڅېدو، هغه وړی نچور کړه او دومره پېره پرڅه یې ترې نه وویستله چې د اوبو نه یې یو لوبښی پک شو. (۳۹) جدعون خدای پاک ته وفرمائیل، ”ما ته مه غصه کېږه، ما له اجازت راکړه چې صرف یوه خبره وکړم. ما لږ پرېږده چې په وړی باندې یو بل آزمېښت وکړم. دا ځل پرېږده چې وړی اوچه وی او زمکه لمده وی.“ (۴۰) په هغه شپه خدای پاک هغه هر څه وکړل. په ورپسې سحر وړی اوچه وه، خو زمکه په پرڅه باندې لونده وه.

د جدعون میدیانانو له شکست ورکول

۷ (۱) یوه ورځ جدعون او د هغه ټول سړی وختی پاڅېدل او د حرود چینې په خوا کبني یې خپمې ولگولې. د میدیانانو خپمې د هغوی شمالي طرف ته په مېدان کبني د مور غر ته نزدې وې. (۲) مالک خدای جدعون ته وفرمائیل، ”تا سره چې کوم سړی دی دا زما دپاره پېر زیات دی چې هغوی له په میدیانانو باندې فتح ورکړم. کېدې شی چې هغوی دا سوچ وکړی چې هغوی د خپل طاقت سره دا گټه موندلې ده، نو مغروره به شی. (۳) خلقو ته اعلان وکړه، هر څوک چې یرېدلې وی یا یې زړونه بائیللی وی نو هغوی دې واپس کور ته لاړ شی او مونږ به دلته د جلعاد د غر سره ایسار شو.“ نو دوویشتم زره واپس لاړل او لس زره ایسار شول. (۴) بیا مالک خدای جدعون ته وفرمائیل، ”تا سره دا سړی اوس هم پېر زیات دی. هغوی لاندې اوبو ته بوځه او زه به هغوی ستا دپاره هلته بېل بېل کړم. چې زه تا ته ووايم چې دا سړی به تا سره خامخا ځی نو هغه به ځی او چې کوم سړی درته وښایم چې نه به ځی نو هغه به نه ځی.“ (۵) جدعون

سړی اوبو له بوتل او مالک خُدای هغه ته وفرمائیل، ”هغه کسان چې د سپی په شان په ژبه اوبه څښی، د هغه ټولو نه جدا کړه چې په خپلو گوډو باندې ټیټ شی او اوبه وڅښی.“ (۶) هلته درې سوه سړی داسې وُو چې هغوی په لپو کښې اوبه راواخستلې او وې څښلې، او نور ټول په خپلو گوډو باندې ټیټ شول او اوبه یې وڅښلې. (۷) مالک خُدای جدعون ته وفرمائیل، ”د دې درې سوو سړو په ذریعه چې په لپو باندې اوبه څښی، زه به تاسو بچ کړم او په میدانیانو باندې به فتح درکړم. باقی نور ټول کورونو ته ولېږه.“ (۸) نو جدعون هغه ټول بنی اسرائیلیان کور ته ولېږل بغېر د هغه درېو سوو نه، چا چې بیگلې او سامان ساتلې وو. د میدانیانو کیمپ د هغوی نه لاندې په مېدان کښې وو. (۹) په هغه شپه مالک خُدای جدعون له حُکم ورکړو، ”پاڅه او په خېمو حمله وکړه، زه تا له په هغوی باندې فتح درکوم. (۱۰) خو که تۀ د حملې کولو نه یرېږې، نو د خپل نوکر فوره سره لاندې خېمو ته لاړ شه. (۱۱) چې هغوی څۀ وائی نو تۀ به هغه واورې او تا ته به د حملې کولو حوصله ملاو شی.“ نو جدعون او د هغه نوکر فوره د دشمنانو د خېمو غاړې ته لاړل. (۱۲) میدانیان، عمالقیان او د صحرا قبیلو سړی د مؤلخانو د لښکر په شان په مېدان کښې خواره شوی وُو او د هغوی اوبان د سمندر د شگو په شان بې شمېره وُو. (۱۳) کله چې جدعون راورسېدو، هغه واورېدل چې یو سړی خپل ملگری ته خوب بیانوی. هغه وفرمائیل، ”ما خوب ولیدو چې د اوریشو یو گول روتی راورغړېده او یوه خېمه یې ووهله، خېمه په بل مخ واورېدله او راوغورزېدله.“ (۱۴) د هغه دوست جواب ورکړو، ”دا د بنی اسرائیلو توره ده چې د یوآس زوی جدعون دے، د دې بل هیڅ مطلب نشته. خُدای پاک هغه له په میدانیانو او زمونږ په ټول لښکر باندې فتح ورکړې ده.“ (۱۵) کله چې جدعون د هغه سړی د خوب او د هغې د مطلب په حقله واورېدل، نو هغه د مالک خُدای عبادت وکړو. بیا هغه واپس د بنی اسرائیلو خېمو ته لاړو او وې فرمائیل، ”پاڅی، مالک خُدای تاسو له د میدانیانو په لښکر باندې فتح درکوی.“ (۱۶) هغه درې سوه سړی په درېو ډلو کښې تقسیم کړل او هر یو سړی له یې یو بیگل او یو

منگے ورکړو چې په کښې به چراغ وو. (۱۷) هغه هغوی ته وفرمائیل، ”زه چې کله د خېمو غاړې ته ورسېږم، ما ته گورئ او چې زه څه کوم نو هغه شان وکړئ.

(۱۸) کله چې زه او زما قبيله بيگلي وغږوو، بيا تاسو خپلي بيگلي د خېمو نه گېرچاپېره وغږوئ او داسې نعرې ووهئ، دپاره د مالک خدای او د جدعون.“ (۱۹)

جدعون او د هغه سل سړي د نيمې شپې نه لږ مخکښې د خېمو غاړې ته راغلل، هم په هغه وخت پېره دار بدل شوی ؤو. بيا هغوی بيگلي وغږولې او چې د هغوی سره کوم منگي ؤو نو هغه يې مات کړل، (۲۰) او هغه نورو دوو ډلو هم دغه شان وکړل. هغوی ټولو په خپلو گسو لاسونو کښې چراغونه نيولي ؤو، په ښو لاسونو کښې يې بيگلي وې او چغې يې وهلې، ”توره د مالک خدای او جدعون دپاره.“

(۲۱) ټول سړي د خېمو نه گېرچاپېره په خپل خپل ځای باندې ودرېدل او د دشمن ټول لښکر وتښتېدو او چغې يې وهلې. (۲۲) کله چې د جدعون سپرو بيگلي غږولې، نو مالک خدای د دشمن لښکر دې ته جوړ کړو چې د خپلو تورو سره په يو بل باندې حمله وکړي. هغوی د بيت سټه پورې د صريرات طرف ته او طببات ته نژدې ابيلمحوله پورې منډې وهلې. (۲۳) بيا د نفتالی او آشر قبيلو او د منسی د دواړو برخو نه سړي راوغوښتلې شول او هغوی په ميدانيانو پسې لاړل. (۲۴)

جدعون د غرونو ملک ټول افرائيم ته پېغام وړونکی ولېږل چې ووائی، ”لاندې راشئ او د ميدانيانو سره جنگ وکړئ. د اردن سيند او د بيت باره پورې ټول نهرونه ونيسئ، چې ميدانيان ترې نه راپورې نه وځي.“ نو د افرائيم سړي راغونډ کړې شول او هغوی د اردن سيند او د بيت باره پورې نهرونه ونيول. (۲۵) هغوی د ميدانيانو دوه مشران، عوريب او زئيب ونيول، عوريب يې د عوريب په گټه باندې ووژلو او زئيب يې د زئيب د انگورو په لنگري کښې ووژلو. هغوی په ميدانيانو پسې ؤو او د عوريب او زئيب سرونه يې جدعون له راوړل، چې هغه اوس د اردن نمرخاته طرف ته وو.

د میدیانیانو آخري شکست

۱) بيا د افرائيم سړو جدعون ته وويل، ”کله چې ته د میدیانیانو سره جنگ له تلې نو مونږ دې ولې ونه غوښتلو؟ تا مونږ سره داسې سلوک ولې وکړو؟“ او هغوی ورباندې سخت تنقيد وکړو. ۲) خو هغه وفرمائيل، ”ما چې خه کولې شول دا د هغې په نسبت هيڅ هم نه دی خه چې تاسو کړی دی. که د افرائيم سړو لږ خه هم کړی دی دا د هغې نه ښه دی خه چې زما ټولې قبيلې کړی دی. ۳) د دې نه علاوه، د خدای پاک د طاقت په ذريعه تاسو د میدیانیانو دوه مشران عوريب او زئيب ووژل. ما داسې خه نه دی کړی چې ستاسو سره ځان برابر کړم.“ کله چې هغه دا وفرمائيل نو د هغوی غصه سره شوه. ۴) په دې وخت کښې جدعون او د هغه درې سوه سړي د اردن سيند له راغلي وو او د دې نه پورې وتی هم وو. هغوی ډېر ستړی وو، خو بيا هم په دشمن پسې وو. ۵) کله چې هغوی سکات ته ورسېدل، نو هغه د ښار خلقو ته وفرمائيل، ”زما سړو له لږه روتی ورکړی. هغوی ډېر ستړی دی او زه د میدیانیانو بادشاهان زح او ضلمنغ پسې يم.“ ۶) خو د سکات مشرانو وويل، ”مونږ ستاسو لښکر له خوراک ولې ورکړو؟ تاسو تر اوسه پورې زح او ضلمنغ نه دی نيولی.“ ۷) نو جدعون وفرمائيل، ”تيک ده. کله چې مالک خدای زح او ضلمنغ ما ته په حواله کړی، نو ستاسو غوښتې به د صحرا په ازغو او غنو باندې وشلوم.“ ۸) جدعون فنواپل ته لاړو او هلته يې خلقو ته هم دغه شان درخواست وکړو، خو د فنواپل خلقو هم د سکات د خلقو په شان هم دغه شان جواب ورکړو. ۹) نو هغه هغوی ته وفرمائيل، ”زه ځم، په خېر سره به واپس راځم او ستاسو دا برج به راغورزوم.“ ۱۰) زح او ضلمنغ په قرقور کښې د خپل لښکر سره وو. د صحرا د قبيلو د لښکر نه صرف پينځلس زره سړي پاتې وو، يو لاک او شل زره فوجيان وژلې شوی وو. ۱۱) جدعون د نوبح او يگېها نمرخاته طرف ته د قافلو په لاره لاړو او ناڅاپي يې په لښکر باندې حمله وکړه. ۱۲) د میدیانیانو دوه بادشاهان زح او ضلمنغ وتښتېدل، خو هغه ورپسې وو او وې نيول او د هغوی ټول لښکر يې په

وارخطايی آخته کړو. (۱۳) کله چې جدعون د حرس درې په لاره د جنگ نه واپس روان وو، (۱۴) هغه د سکات يو زلمی ونيولو او تپوس يې ترې نه وکړو. هغه زلمی جدعون ته د سکات د اووه اوياؤ مشرانو نومونه وليکل. (۱۵) بيا جدعون د سکات خلقو له لارو او ورته يې وفرمائيل، "تاسو ته ياد دی چې زما د مدد کولو نه مو انکار وکړو؟ او وئيل مو چې مونږ ستا ستړی لښکر له هيڅ خوراک نه شو ورکولای ځکه چې تا زېح او ضلمنغ نه دی نيولی. نو وگورئ، هغوی دا دی." (۱۶) بيا هغه د صحرا نه ازغی او غنې يوړې او د سکات مشرانو له يې ورباندې سزا ورکړه. (۱۷) هغه په فنواپل کښې برج هم راغورزولو او د ښار خلق يې ووژل. (۱۸) بيا جدعون زېح او ضلمنغ نه تپوس وکړو، "تاسو په تېور کښې څوک وژلی دی؟" هغوی جواب ورکړو، "هغوی ستا په شان وو، هر يو کس د بادشاه د زوی په شان وو." (۱۹) جدعون ورته وفرمائيل، "هغوی زما وروڼه وو، زما د خپلې مور زامن وو. زه دا قسم خورم که تاسو هغوی وژلی نه وي، نو ما به تاسو نه وژلی." (۲۰) بيا هغه خپل مشر زوی يتر ته وفرمائيل، "لار شه او هغوی ووژنه." خو هلک خپله توره راونه ويستله، ځکه چې هغه هلک وو او پرېدلو. (۲۱) بيا زېح او ضلمنغ جدعون ته ووئيل، "راشه او په خپله مونږ ووژنه. څنگه چې سرې وی هغسې يې طاقت وی." نو جدعون هغوی ووژل او هغه ټول کالی يې ترې نه يوړل چې د هغوی د اوبسانو په غاړو کښې وو. (۲۲) د هغې نه پس، بنی اسرائيلو جدعون ته ووئيل، "ته او ستا نه پس دې ستا اولاد زمونږ بادشاهان شی ځکه چې تا مونږ د ميدانيانو نه بچ کړی یو." (۲۳) جدعون جواب ورکړو، "نه به زه او نه به زما زوی ستاسو حکمران وی. مالک خدای به په خپله ستاسو حکمران وی." (۲۴) خو هغه خپله خبره جاری وساتله، "زه به ستاسو نه يو څيز وغواړم. هر يو کس دې ما له هغه والی راکړی کومې چې تاسو اخستې دی." (د ميدانيانو دا رواج وو چې هغوی به د سرو زرو والی اچولې.) (۲۵) خلقو جواب ورکړو، "مونږ به په داسې کولو خوشحاله شو." هغوی يوه کپړه خوره کړه او چې هغوی په لوټ مار کښې کومې د سرو زرو والی اخستې

وې هغه يې ورباندې کېښودې. (۲۶) جدعون ته چې کومې د سرو زرو والی ملاو شوې وې هغه تقريباً شل کلو وې او په دې کېښې کالی، هارونه او د کاسنی رنگ جامې شاملې نه وې چې د ميدان بادشاهانو اغوستې او هغه پټه هم په کېښې شامله نه وه چې د هغوی د اوبانو په غاړه وه. (۲۷) جدعون د سرو زرو يو بُت جوړ کړو او په خپل ښار عفره کېښې يې کېښودو. ټولو بنی اسرائیلو خدای پاک پرېښودو او هلته د بُت عبادت له لارل. دا د جدعون او د هغه د خاندان دپاره يو دام جوړ شو. (۲۸) نو ميدانيانو د بنی اسرائیلو نه شکست وخوړو او هغوی نور د خطرې سبب نه شول. څلوېښت کاله په هغه مُلک کېښې امن وو، تر دې پورې چې جدعون مړ شو.

د جدعون مرگ

(۲۹) جدعون واپس خپل کور ته لاړو او هلته اوسېدو. (۳۰) د هغه اویا زامن وو، ځکه چې د هغه ډېرې ښځې وې. (۳۱) په شکم کېښې د هغه يوه وينځه هم وه، د هغې نه يې يو زوی وشو او ابی ملک نوم يې پرې کېښودو. (۳۲) د یوآس زوی جدعون ښه په پوخ عمر کېښې مړ شو او د ابیعزر د قبیلې په ښار عفره کېښې د خپل پلار په اديره کېښې ښخ شو. (۳۳) چې څنگه جدعون مړ شو نو بنی اسرائیلو بيا د خدای پاک سره بې غبرتی وکړه او د بعل د بُتانو عبادت يې وکړو. هغوی يو بُت جوړ کړو چې نوم يې بعل بريت وو، (۳۴) او د مالک خدای خپل خدای پاک خدمت يې نور ونه کړو، چا چې هغوی د گېرچاپېره د خپلو ټولو دشمنانو نه بچ کړی وو. (۳۵) جدعون چې د بنی اسرائیلو سره څومره ښه کړی وو نو هغوی د هغه خاندان ته هيڅ وفاداری ونه ښودله.

ابی ملک

۹ (۱) د جدعون زوی ابی ملک د شکم ښار ته لاړو، چرته چې د هغه د مور ټول

خپلوان اوسېدل او هغوی ته یې ووئیل (۲) چې د شکم د خلقو نه تپوس وکړی،
 ”ستاسو څنگه خوښه ده چې د جدعون اويا واره زامن درباندي بادشاهي وکړي
 او يا که صرف يو کس؟ ياد ساتئ چې ابي ملک ستاسو خپله وينه ده.“ (۳) د هغه
 د مور خپلوانو د شکم خلقو سره د دې په حقله د هغه دپاره خبره وکړه او د شکم
 خلقو دا فېصله وکړه چې د ابي ملک خبره ومني ځکه چې هغه يې رسته دار وو.
 (۴) هغوی هغه له د بل بريت د لوظ عبادتخاني نه اويا د سپينو زرو سيکي
 ورکړې او په دې پېسو هغه د بې کاره بدمعاشانو يوه ډله ځان سره کړه چې
 ملگرتيا يې وکړي. (۵) هغه په عفره کښې د خپل پلار کور ته لاړو او هلته يې د يو
 کاني دپاسه خپل اويا وروڼه ووژل، چې د جدعون زامن وو. خو د جدعون
 کشرې زوی يوتام پټ شو او ونه وژلې شو. (۶) بيا د شکم او بيت ملو ټول
 خلق راغونډ شول او په شکم کښې د څپرې پاکې ونې ته لاړل، چرته چې هغوی
 ابي ملک بادشاه جوړ کړو. (۷) کله چې يوتام د دې نه خبر شو، نو هغه لاړو او د
 گرزيم د غره په سر ودرېدو او هغوی ته يې چغې ووهلې، ”اے د شکم خلقو،
 تاسو زما خبره واورئ تاسو زما خبره واورئ تر دې چې خدای پاک ستاسو
 خبره واورئ. (۸) يو ځل ونې راغونډې شوې چې د ځان دپاره يو بادشاه خوښ
 کړي. هغوی د زيتونو ونې ته ووئيل چې ته زمونږ بادشاه شه. (۹) د زيتونو ونې
 جواب ورکړو، ولې زه دې د زيتونو تېل ورکول بند کړم کوم چې د معبودانو او
 انسانانو د درناوی دپاره استعمالېږي صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره
 شم. (۱۰) بيا ونو د اينځر ونې ته ووئيل چې، ته راشه او زمونږ بادشاه شه. (۱۱)
 خو د اينځر ونې جواب ورکړو، ولې زه دې خپله خوږه مېوه پېدا کول بند کړم،
 صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره شم. (۱۲) نو بيا ونو د انگورو بوتې ته
 ووئيل چې، ته راشه او زمونږ بادشاه شه. (۱۳) خو د انگورو بوتې ورته په جواب
 کښې ووئيل، ولې زه دې خپل مے پېدا کول بند کړم، چې په دې باندي معبودان
 او انسانان خوشحاليږي، صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره شم. (۱۴) نو
 بيا ټولو ونو د ازغو غڼې ته ووئيل چې، ته راشه او زمونږ بادشاه شه. (۱۵) د ازغو

غني جواب ورکړو چې، که تاسو په رښتيا سره ما خپل بادشاه جوړول غواړئ، نو زما د سوري لاندې پناه واخلي. که تاسو داسې ونه کړل نو زما د ازغو خانگو نه به اور بل شي او د لبنان د ديار ونې به وسوزوي. (۱۶) نو يوتام خپله خبره جاري وساتله چې، ”کله تاسو ابی ملک بادشاه جوړ کړو نو تاسو په رښتيا مخلصه او رښتوني وئ څه؟ تاسو د جدعون د ياد څه درناوی وکړو او د هغه د خاندان سره مو ښه سلوک وکړو څه لکه څنگه چې د هغه د کارونو حق جوړپېړی؟ (۱۷) هغه راپه ياد کړئ چې زما پلار ستاسو دپاره جنگ وکړو. هغه خپل ژوند په خطر کې وچلولو چې تاسو د ميدانيانو نه بچ کړئ. (۱۸) خو نن تاسو زما د پلار د خاندان خلاف شوي. تاسو د هغه زامن اويا سړي د يو کاني د پاسه ووژل او دا ځکه چې د هغه د وينځې زوی ابی ملک ستاسو رښته دار دے او تاسو هغه د شکم بادشاه جوړ کړي دے. (۱۹) که تاسو نن د جدعون او د هغه اولاد سره د عزت او ښه ايمان سلوک وکړو، نو تاسو دې د ابی ملک نه خوشحاله شئ او هغه دې ستاسو نه خوشحاله شئ. (۲۰) خو که داسې نه وي نو ابی ملک ته دې اور بل شي او د شکم او بيت ملو خلق دې وسوزوي. د شکم او بيت ملو د خلقو نه دې اور بل شي او ابی ملک دې وسوزوي.“ (۲۱) يوتام د خپل ورور ابی ملک نه پرېدو نو ځکه هغه وتښتېدو او بير ته د اوسېدو دپاره لاړو. (۲۲) ابی ملک په بني اسرائيلو باندې درې کاله بادشاهي وکړه. (۲۳) بيا خدای پاک د ابی ملک او د شکم د خلقو په مينځ کې د شمني پېدا کړه او هغوی د ابی ملک خلاف بغاوت وکړو. (۲۴) داسې د دې دپاره وشول چې ابی ملک او د شکم خلقو ته د خپلو بدو سزا ملاو شي چا چې د هغه مدد کړي وو چې د جدعون اويا زامن ووژني. (۲۵) د شکم خلقو د ابی ملک خلاف د غرونو په سرونو باندې په پټ ځای کې سړي کېښول او هر څوک هم چې په هغه لاره تېرېدل نو هغوی به يې لوټ کول. نو ابی ملک د دې نه خبر شو. (۲۶) د عبید زوی جعل د خپلو وروڼو سره شکم ته راغلو او د هغه ځای خلقو په هغه باندې اعتبار وکړو. (۲۷) هغوی ټول خپلو د انگورو باغونو ته دننه لاړل او انگور يې راوشو کول او مے يې ترې نه

جوړ کړل او يوه مېله يې جوړه کړه. هغوی د خپل خدای د عبادت خائ ته لارل، چرته چې هغوی خوراک څښاک وکړو او ابی ملک ته يې کنځل وکړل. (۲۸) د عبید زوی جعل ووئیل، ”دا په شکم کښې مونږ څه قسم سپری یو؟ مونږ د ابی ملک خدمت ولې کوو؟ هغه دې څوک؟ هغه د جدعون زوی دې. او زبول ته د هغه نه حکم ملاوېږی، خو مونږ ولې د هغه خدمت وکړو؟ د خپل پلار نیکه همور وفادار اوسئ، چا چې ستاسو د قبیلې بنیاد اېښی وو. (۲۹) زما دا ارمان دې چې زه د دې خلقو مشر وې نو ما به د ابی ملک نه ځان خلاص کړې وې. ما به هغه ته وئیلی وې چې خپل لښکر تیار کړه او بهر د جنگ دپاره راووخه.“ (۳۰) د هغه ښار حکمران زبول چې کله هغه څه واورېدل چې جعل وئیلی و نو په غصه شو. (۳۱) هغه په ارومه کښې ابی ملک ته پېغام وړونکی ولېږل چې داسې ورته ووائی، ”د عبید زوی جعل او د هغه وروڼه شکم ته راغلی دی او هغوی د ښار خلق لمسوی چې ستا خلاف بغاوت وکړی. (۳۲) نو اوس، تا او ستا خلقو له په کار دی چې لار شئ او په پټو کښې پټ شئ. (۳۳) سبا سحر چې څنگه نمر راوڅېږی نو تاسو پاڅئ او په ښار باندې ناڅاپه حمله وکړئ. نو چې کله جعل او د هغه سپری ستاسو خلاف راوځی، نو چې څه مو خوښه وی هغه ورسره وکړئ.“ (۳۴) نو ابی ملک او د هغه ټول سپری د شپې لارل او د شکم نه بهر په څلورو ډلو کښې پټ شول. (۳۵) نو د عبید زوی جعل بهر تلې وو او د ښار د دروازې په خوله کښې ولاړ وو او هم په هغه وخت ابی ملک د خپلو فوجیانو سره د پټو ځایونو نه راووتلو. (۳۶) جعل هغوی ولیدل او زبول ته يې ووئیل، ”گوره، د غرونو د سرونو نه سپری راروان دی.“ زبول جواب ورکړو، ”هغه سپری نه دی. هغه صرف د غرونو سوری دی.“ (۳۷) جعل ورته بیا ووئیل، ”گوره، د غره د سر نه سپری راکوزېږی او یوه ډله د قسمت ښودونکی څېړی د ونې نه په لار راروانه ده.“ (۳۸) بیا زبول هغه ته ووئیل، ”اوس ستا لافې چرته دی؟ ته هم هغه کس وې چې تا وئیل چې مونږ د دې سپری ابی ملک خدمت ولې وکړو. دا هغه سپری دی چې تا ورسره د نفرت سلوک کولو. اوس لار شه او جنگ ورسره وکړه.“ (۳۹) جعل د شکم

خلق بوتل او د ابی ملک سره یې جنگ وکړو. (۴۰) جعل وتبنتېدو او ابی ملک ورپسې وو. د ښار د دروازې نه د ننوتلو نه مخکېنې ډېر کسان زخمیان شول. (۴۱) ابی ملک په ارومه کښې اوسېدو او زیول د شکم نه جعل او د هغه وروڼه وشرل، نور هلته نه شول اوسېدلې. (۴۲) په ورپسې ورځ ابی ملک ته پته ولگېده چې د شکم خلق پتو ته راووتل، (۴۳) نو هغه خپل سړی بوتل، په درېو ډلو کښې یې تقسیم کړل، په پتو کښې پت شول او انتظار یې کولو. کله چې هغه ولیدل چې خلق د ښار نه بهر روان دی، نو هغه د پت ځای نه د هغوی د وژلو دپاره راووتلو. (۴۴) کله چې ابی ملک او د هغه قبیله په تیزی سره د ښار د دروازې د حفاظت دپاره مخکښې شوه، نو هغه دوو نورو ډلو په پتو کښې په خلقو باندې حمله وکړه او ټول یې ووژل. (۴۵) ټوله ورځ جنگ جاری وو. ابی ملک ښار قبضه کړو، د هغې خلق یې ووژل، ښار یې وران کړو او زمکه یې په مالګه پته کړه. (۴۶) کله چې د شکم په قلعه کښې ټول مشران سړی د دې نه خبر شول، نو هغوی د بل بریت د لوظ عبادتخانی په مضبوط ځای کښې پناه ولټوله. (۴۷) ابی ملک خبر شو چې هغوی هلته راغونډ شوی دی، (۴۸) نو هغه د خپلو سړو سره د ضلمون غر ته وختلو. هلته هغه یو تیر واخستلو، د ونې څانګه یې ماته کړه او په خپله اوږه یې کېښوده. هغه خپلو سړو ته وویل چې، ”زر شی او هم دغه شان وکړی.“ (۴۹) نو هر یو سړی د ونې څه څانګې ماتې کړې، بیا هغوی ابی ملک پسې لاړل او لرګی یې د قلعي دېوالونو سره ډېرې کړل. هغوی په دې باندې اور بل کړو، هغه دننه خلق د نورو ټولو خلقو سره مړه شول چې په قلعه کښې وو. دا تقریباً زر سړی او ښځې وې. (۵۰) ابی ملک تیښ ته لاړو، د ښار نه یې گېره واچوله او قبضه یې کړو. (۵۱) هلته یو مضبوط برج وو او په ښار کښې هر یو سړی او ښځې، سره د مشرانو هغې ته ورمنډه کړه. خپل ځانونه یې په کښې بند کړل او پاس چت ته وختل. (۵۲) کله چې ابی ملک په برج باندې حمله کولو له راغلو، نو هغه دروازې ته ورغلو چې په برج باندې اور بل کړی. (۵۳) خو یوې ښځې د هغه په سر باندې د بره نه د ژرندي پل وروغورزولو او د هغه کوپړی یې ماته کړه. (۵۴) نو هغه زر هغه زلمې راوغوښتلو کوم چې د هغه وسله وپله او حکم یې ورکړو، ”خپله توره

راوباسه او ما ووژنه. زه دا نه غواړم چې څوك ووايي چې زه يويې بنځي وژلمه يم. نو هغه زلمی ترې نه توره په بل طرف وويستله او هغه مړ شو. (٥٥) كله چې بني اسرائيلو وليدل چې ابي ملك مړ شو، نو هغوي ټول كور ته لاړل. (٥٦) نو داسې خدائ پاك ابي ملك له د هغو بدو بدله وركړه كوم بد چې هغه د خپل پلار خلاف كړي وو چې اويا وروڼه يې وژلي وو. (٥٧) خدائ پاك د شكم خلقو له هم د هغوي د بدمعاشي په وجه سخته سزا وركړه، څنگه چې د جدعون زوي يوتام وئيلي وو چې په هغوي به داسې كيږي چې كله هغه پرې لعنت وئيلو.

تولع

١٠ (١١) د ابي ملك د مرگ نه پس د دودو نمسه او د فوه زوي، تولع د بني اسرائيلو د بچ كولو دپاره راغلو. هغه د يساكار د قبيلې نه وو او د افرائيم د غرونو په ملك سمير كښې اوسېدو. (١٢) هغه درويشت كاله د بني اسرائيلو قاضي وو. بيا هغه مړ شو او په سمير كښې بنځ شو.

يائير

(١٣) د تولع نه پس يائير د جلعاد نه راغلو. هغه دوويشت كاله د بني اسرائيلو قاضي وو. (١٤) د هغه دېرش زامن وو چا چې په دېرشو خرونو سوري كړي وه. د جلعاد په ملك كښې د هغوي دېرش ښارونه وو، چې تر اوسه پورې د يائير په نوم ياديږي. (١٥) يائير مړ شو او په قامون كښې بنځ شو.

افتاح

(١٦) بني اسرائيلو يو ځل بيا د ملك خدائ خلاف گناه وكړه او د بعل او عستارات او هم داسې د شام، د صيدا، د مواب، د عمون او د فلسطينو د

معبودانو عبادت يې وکړو. هغوی مالک خدای پرېښودو او د هغه عبادت کول يې بس کړل. (۷) نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته په قهر شو او فلسټیانو او عمونیانو له يې موقع ورکړه چې بنی اسرائیلو له شکست ورکړی. (۸) هغوی اتلس کاله هغه ټول بنی اسرائیل په تکلیف کښې واچول او ظلم زیاتې يې ورسره کولو کوم چې په جلعاد کښې د اردن سیند نمرخاته طرف ته د اموریانو په ملک کښې اوسېدل. (۹) عمونیان د اردن نه هم پورې وتل چې د یهوداه، بنیامین او افرائیم قبیلو سره جنگ وکړی. بنی اسرائیلیان په سخت کړاو کښې وو. (۱۰) نو بنی اسرائیلو مالک خدای ته فریاد وکړو او وې وئیل، ”مونږ ستا خلاف گناه کړې ده، ځکه چې مونږ ته، زمونږ خپل خدای پاک پرېښودې او د بعل د بتانو عبادت مو وکړو.“ (۱۱) مالک خدای هغوی له دا جواب ورکړو، ”مصریانو، اموریانو، عمونیانو، فلسټیانو، (۱۲) صیدانیانو، عمالیقیانو او ماعونیانو په تېره زمانه کښې تاسو سره ظلم زیاتې کولو او تاسو ما ته فریاد وکړو. ما تاسو د هغوی نه بچ نه کړئ څه؟ (۱۳) خو تاسو بیا هم زه پرېښودم او د نورو معبودانو عبادت مو وکړو، نو زه به بیا تاسو نه بچ کوم. (۱۴) لار شئ او هغه معبودانو ته فریاد وکړئ چې تاسو خوښ کړی دی. کله چې تاسو په تکلیف کښې یئ نو هغوی له موقع ورکړئ چې تاسو بچ کړی.“ (۱۵) خو بنی اسرائیلو مالک خدای ته وئیل، ”مونږ گناه کړې ده. څه چې ستا خوښه وی نو هغه راسره وکړه، خو نن مونږ بچ کړه.“ (۱۶) نو هغوی د پردو معبودانو نه ځان خلاص کړو او د مالک خدای عبادت يې وکړو، نو د بنی اسرائیلو په تکلیف باندې د هغه زړه وسوزېدو. (۱۷) بیا د عمونیانو لښکر د جنگ دپاره تیارې وکړو او په جلعاد کښې يې خېمې ولگولې. بنی اسرائیل هم راغونډ شول او په مصفاه کښې يې خېمې ولگولې. (۱۸) هلته خلقو او د بنی اسرائیلو د قبیلو مشرانو یو بل ته وئیل، ”څوک چې په عمونیانو باندې ورومبې حمله وکړی نو هغه به د جلعاد په ټولو خلقو باندې مشر شی.“

۱۱ د جلعاد یو بهادر فوجی افتتاح د یوې کنجرې زوی وو. د هغه د پلار

هم جلعاد نوم وو. (۲) د جلعاد د خپلې بنځې نه نور زامن هم و او کله چې هغوی لوی شول، نو افتتاح یې مجبور کړو چې د کور نه لاړ شی. هغوی هغه ته وویل، ”تا ته به زمونږ د پلار په میراث کښې هیڅ هم نه ملاویږی، ته د بلې بنځې زوی یې.“ (۳) افتتاح د خپلو وروڼو نه وتښتېدو او د طوب په ملک کښې اوسېدو. هلته د بې کاره بدمعاشانو پله د هغه سره شوه او هغوی به د هغه سره گرځېدل.

(۴) لږه موده پس عمونیان د بنی اسرائیلو خلاف جنگ له لارل. (۵) کله چې داسې وشول نو د جلعاد مشران لارل چې افتتاح د طوب ملک نه واپس راولی. هغوی وویل، ”راشه او د عمونیانو خلاف په جنگ کښې زمونږ مشر شه.“ (۶) خو افتتاح ورته وویل، ”تاسو زما نه دومره نفرت وکړو چې دې ته مو مجبور کړم چې د خپل پلار د کور نه لاړ شم. اوس چې تاسو په تکلیف کښې یئ نو ما له ولې راغلی یئ؟“ (۷) هغوی افتتاح ته وویل، ”اوس مونږ تا له ځکه راپس شو چې غواړو چې مونږ سره لاړ شې او د عمونیانو سره جنگ وکړې او د جلعاد د ټولو خلقو مشری وکړې.“ (۸) افتتاح هغوی ته وویل، ”ښه ټیک ده که تاسو ما د ځان سره واپس بوځئ چې عمونیانو سره جنگ وکړم او مالک خدای ما له فتح راکړی، نو زه به ستاسو مشر شم.“ (۹) هغوی ورته په جواب کښې وویل، ”مونږ ته منظوره ده. مالک خدای زمونږ گواه دے.“ (۱۰) نو افتتاح د جلعاد مشرانو سره لاړو او خلقو هغه د قبیلو مشر او فوجی مشر جوړ کړو. افتتاح په مصفاه کښې د مالک خدای په وړاندې خپل د تړون خبرې بیان کړې. (۱۱) بیا افتتاح د عمون بادشاه له پیغام وړونکی ولېږل چې ورته ووائی، ”ته زمونږ سره څه لانجه لرې؟ تا زمونږ په ملک باندې ولې حمله کړې ده؟“ (۱۲) د عمون بادشاه د افتتاح پیغام وړونکو ته جواب ورکړو، ”کله چې بنی اسرائیلیان د مصر نه راووتل، نو هغوی د ارنون سیند نه واخله تر یبوق سیند او د اردن سیند پورې زما ملک ونيولو. نو اوس به ته ما له دا بغېر د جنگ جگړې واپس راکوې.“ (۱۳) افتتاح د عمون بادشاه ته واپس پیغام وړونکی ولېږل چې داسې ورته ووائی، ”دا رښتیا نه دی چې بنی اسرائیلو د موآب یا د عمون ملک نیولې دے.“ (۱۴) داسې وشول یعنې کله چې بنی اسرائیلیان د مصر نه لارل، نو هغوی د صحرا په لاره

بحر قُلم ته روان شول او قاديَس ته راغلل. (١٧) بيا هغوی د ادوم بادشاه له پېغام وړونکی ولېږل چې اجازت ترې نه وغواړی چې د هغه په مُلک کښې تېر شی. خو د ادوم بادشاه هغوی نه پرېښودل. هغوی د موآب بادشاه ته هم وویل، خو هغه هم پرې نه ښودل چې د هغه په مُلک کښې تېر شی. نو بنی اسرائیلیان په قاديَس کښې ایسار شول. (١٨) بيا هغوی په صحرا کښې روان و، د ادوم او د موآب مُلک نه تاوېدل تر دې پورې چې د موآب نمرخاته طرف ته راغلل چې د ارنون سیند بل طرف ته وو. هغوی هلته خېمې ولگولې، خو هغوی د ارنون نه پورې نه وتل ځکه چې دا د موآب د حد پوله وه. (١٩) بيا بنی اسرائیلو په حسبون کښې د اموریانو بادشاه سیحون ته پېغام وړونکی ولېږل، چې د هغه نه اجازت وغواړی چې هغوی د هغه په مُلک کښې تېر شی او خپل مُلک ته لاړ شی. (٢٠) خو سیحون بنی اسرائیلیان تېرېدو ته نه پرېښودل ځکه چې په هغوی بې اعتباره وو. هغه خپل ټول لښکر راغونډ کړو، په یهض کښې یې خېمې ولگولې او په بنی اسرائیلو یې حمله وکړه. (٢١) خو مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک، بنی اسرائیلو له په سیحون او د هغه په لښکر باندې فتح ورکړه. نو بنی اسرائیلو د هغه اموریانو هغه ټوله علاقه قبضه کړه کوم چې په هغه مُلک کښې اوسېدل. (٢٢) هغوی په جنوب کښې د ارنون نه واخله په شمال کښې تر یبوق پورې او نمرخاته طرف ته د صحرا نه واخله نمرپرېواته طرف ته د اردن سیند پورې د اموریانو ټوله علاقه قبضه کړه. (٢٣) نو دا مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک وو چا چې د خپلو خلقو بنی اسرائیلو دپاره اموریان وشرل. (٢٤) چې تاسو له څه هم ستاسو معبود کموس درکړی دی نو هغه به ستاسو سره وی. خو چې مالک خدای، زمونږ خدای پاک مونږ له څه هم راکړی دی هغه به زمونږ سره وی. (٢٥) ستاسو خیال دا دې څه چې تاسو د موآب د بادشاه د صفور د زوی بلق نه ښه یی؟ هغه کله بنی اسرائیلو ته د جنگ دعوت ورکړی دې څه؟ هغه کله زمونږ خلاف جنگ کړی دې څه؟ (٢٦) بنی اسرائیلو درې سوه کالو راسې حسبون او عیروعیر او د دې نه گېرچاپېره ښارونه او د ارنون سیند په غاړه ټول ښارونه قبضه کړی دی.

تاسو په هغه وخت هغه واپس ولې نه وئو نيولی؟ (۲۷) نه، ما ستاسو سره هيڅ بد نه دی کړی. تاسو دا بد کوی چې زما سره جنگ کوی. مالک خدای قاضی دی. هغه به نن د بنی اسرائیلو او عمونیانو په مینځ کښې فېصله وکړی چې څوک په حقه دی. (۲۸) خو د عمون بادشاه، د افتاح د طرف نه دې پېغام ته هيڅ پام ونه کړو. (۲۹) بیا د مالک خدای روح په افتاح نازل شو. هغه په جلعاد او په منسی کښې تېر شو او په جلعاد کښې مصفاه ته راوایس شو او د هغه خدای نه یې د عمونیانو خلاف روان شو. (۳۰) افتاح د مالک خدای دپاره دا منښته ومنله، ”که تۀ ما له په عمونیانو باندې فتح راکړې، (۳۱) که زۀ واپس په خبر سره راورسېدم او څوک هم چې زما د کور نه ورومبې زما سره د ملاوېدو دپاره راووتل نو هغه به د مالک خدای وی نو هغه څیز به هغه ته د سوزېدونکې نذرانې په توگه پېش کړم.“ (۳۲) نو افتاح د عمونیانو سره جنگ دپاره د سیند نه پورې وتلو او مالک خدای هغه له فتح ورکړه. (۳۳) هغه د عیروعیر نه واخله، د منیت نه گېرچاپېره علاقه او تر ابیل کرامیم پورې ټول شل ښارونه وران کړل. هلته یو لوی قتل عام وو او عمونیانو د بنی اسرائیلو نه شکست وخوړو.

د افتاح لور

(۳۴) کله چې افتاح واپس په مصفاه کښې کور ته لاړو، هلته د هغه لور د هغه سره ملاوېدو له راروانه وه، گډېده او تمبل یې وهلو. هغه یې اېک یوه لور وه، د هغه نور زامن او لوڼه نه وې. (۳۵) کله یې چې هغه ولیده، نو هغه د خفگان نه خپلې جامې وشلولې او وې وئیل، ”اې زما لورې، زۀ خو به تباہ او برباد شم. ما چې د مالک خدای سره کوم لوظ کړې دی، زۀ خو هغه نه شم ماتولې.“ (۳۶) هغې ورته ووئیل، ”که تۀ د مالک خدای سره وعده کړې وی نو تۀ چې څۀ وئیلی دی نو هم هغه شان ما سره وکړه، ځکه چې مالک خدای ستا دشمنانو عمونیانو نه بدل واخستلو.“ (۳۷) خو هغې خپل پلار ته ووئیل، ”تۀ زما دپاره دا یو کار وکړه، دوه میاشتي ما یواځې پرېږده، چې زۀ د خپلو ملگرو سره د غرونو په علاقه کښې

سرگردانه وگرم او ماتم وكرم حكه چې زه په پېغلتوب كېنې مړه كېرم. (۳۸) هغه ورته وويل چې، ”لاړه شه،“ او دؤو مياشتو له يې لرې ولېرله. هغه د خپلو ملگرو سره د غرونو علاقې ته لاړه او ماتم يې وكړو حكه چې هغه بې اولاده او بې واده مړه كېدله. (۳۹) دوه مياشتې پس هغه واپس خپل پلار له راغله. هغه هم هغه شان وكړل چې څنگه يې د مالک خدائ سره لوظ كړې وو. او هغه په پېغلتوب كېنې مړه شوه او د يو سړي سره يې هم تعلق نه وو لرلې نو داسې په بني اسرائيلو كېنې د دې نه يو رواج جوړ شو (۴۰) چې بنځي به هر كال څلور ورځې تلې چې د جلعاد د افتاح د لور دپاره ماتم وكړي.

افتاح او افرائيميان

۱۲ (۱) د افرائيم سړي د جنگ دپاره تيار شول، هغوي د اردن سيند نه صفون ته پورې وتل او افتاح ته يې وويل، ”ته د عمونيانو سره جنگ دپاره د حد پولې نه ولې واوړېدلې او مونږ دې راونه غوښتلو چې تا سره لاړ شو؟ مونږ به ستا كور سره تا وسوزوو.“ (۲) خو افتاح هغوي ته وويل، ”زما او زما د خلقو د عمونيانو سره يوه سخته لاجه وه. ما تاسو راوغوښتلې، خو تاسو زه د هغوي نه بچ نه كړم. (۳) كله چې ما ته پته ولگېده چې تاسو زما د بچ كولو دپاره رانه غلې، نو ما خپل ژوند په خطر كېنې واچولو او د حد پولې نه واوړېدم چې د هغوي سره جنگ وكړم او مالک خدائ ما له په هغوي باندې فتح راكړه. نو اوس تاسو ما سره جنگ كولو له ولې راغلي يئ؟“ (۴) بيا افتاح د جلعاد ټول سړي راغونډ كړل، د افرائيم د سړو سره يې جنگ وكړو او هغوي له يې شكست وركړو حكه چې د افرائيم خلقو وئيلي وو چې، ”تاسو جلعاديان تش د افرائيم او منسي مفروران يئ.“ (۵) د دې دپاره چې افرائيميان تبتيډو ته پرې نه ږدي، جلعاديانو هغه ځايونه ونيول چې چرته هغوي د اردن نه پورې وتلې شول. كله چې به يو افرائيمي هم د تبتيډو كوشش كولو نو هغه به د پورې وتو اجازت غوښتو او د

جلعاد سږو به ترې نه تپوس کولو، "ته د افرائيم د قبيلې يې څه؟" که هغه به ووتل چې، "نه،" (٦) هغوی به ورته ووتل چې، "سبوليت ووايه." خو هغه به ورته په جواب کبني "سبوليت" ووتل ځکه چې هغه به دا ټکي صحيح نه شو وويلي. نو هغه به يې ونيولو او د اردن سيند نه د پورې وتو په ځای کبني به يې ووژلو. په هغه وخت کبني دوه څلوېښت زره افرائيميان ووژلې شول. (٧) افتتاح شپږ کاله د بنی اسرائيلو قاضي وو. بيا هغه مړ شو او په جلعاد کبني په يو ښار کبني ښخ شو.

اېصان، ايلون او عبدون

(٨) د افتتاح نه پس، د بيت لحم اېصان د بنی اسرائيلو قاضي شو. (٩) د هغه دېرش زامن او دېرش لوڼه وې. هغه خپلې لوڼه د خپلې قبيلې نه بهر واده کړې او خپلو زامنو له يې دېرش ښځې د پردو قبيلو نه واده کړې. اېصان اووه کاله د بنی اسرائيلو قاضي وو، (١٠) بيا هغه مړ شو او په بيت لحم کبني ښخ شو. (١١) د اېصان نه پس، د زبولون ايلون لس کاله د بنی اسرائيلو قاضي شو. (١٢) بيا هغه مړ شو او د زبولون په علاقه په ايلون کبني ښخ شو. (١٣) د ايلون نه پس، د فرعاتون نه د هليل زوی عبدون د بنی اسرائيلو قاضي شو. (١٤) د هغه څلوېښت زامن او دېرش نمسی وو، چې هر يو په خپل ځان باندې سورلی کوله. عبدون اته کاله د بنی اسرائيلو قاضي وو، (١٥) بيا هغه مړ شو او په فرعاتون کبني ښخ شو چې دا ځای د عماليقيانو د غرونو په ملک کبني د افرائيم په علاقه کبني وو.

د سمسون پېدا کېدل

١٣ (١) بنی اسرائيلو د مالک خدای خلاف بيا گناه وکړه، نو هغه فلسطين پرېښودل چې څلوېښت کاله پرې حکومت وکړی. (٢) په هغه وخت کبني د سرعا په ښار کبني د دان قبيلې يو سږی وو چې نوم يې منوحه وو، د هغه ښځه

شنډه وه او بچی یې نه ؤو. (۳) د مالک خدای فرېسته هغې ته راڅرگنده شوه او ورته یې وفرمائیل، ”ته هیڅکله د بچو د پیدا کېدو جوگه شوې نه یې، خو ته به زر امیدواره شي او یو زوی به دې وشي. (۴) خیال کوه چې مے یا شراب ونه څښي او نه چې حرام څیز وخورې، (۵) او ستا د زوی پیدا کېدو نه پس هیڅکله چې د هغه وېښته پرې نه کړې، ځکه چې د هغه د پیدا کېدو د ورځې نه به هغه خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف وی. هغه به د فلسطیانو نه د بنی اسرائیلو بچ کول شروع کړي.“ (۶) بیا هغه ښځه لاره او خپل خاوند ته یې ووئیل، ”د خدای پاک یو سرے ما له راغلو، هغه د خدای پاک د فرېستي په شان هیبتناک ښکارېدو. ما د هغه نه تپوس ونه وکړو چې د کوم ځای نه راغلی یې، نو هغه ما ته خپل نوم هم ونه ښودلو. (۷) خو هغه ما ته وفرمائیل چې زه به امیدواره شم او یو زوی به مې وشي. هغه راته وفرمائیل چې مے یا شراب مے څښه او نه چې حرام څیز وخورې، ځکه چې تر کومې پورې هغه ماشوم ژوندے وی نو هغه به خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف وی.“ (۸) نو منوچه مالک خدای ته سوال وکړو، ”مالکه خدایه، د خدای پاک هغه سرے کوم چې تا رالېرلے وو هغه پرېږده چې بیا مونږ له راشی او مونږ ته وښای چې کله هغه هلک پیدا شی نو مونږ د هغه سره څه وکړو.“ (۹) منوچه چې کوم سوال کړے وو نو خدای پاک هم هغه شان وکړل او چې کله هغه ښځه په پتو کېښې ناسته وه نو د خدای پاک هغه فرېسته ورله واپس راغله، خو د هغې خاوند منوچه د هغې سره نه وو. (۱۰) نو هغې سمدستی منډه کړه او خپل خاوند ته یې ووئیل، ”گوره، هغه بله ورځ چې کوم سرے ما له راغلی وو هغه بیا ما ته څرگند شوے دے.“ (۱۱) منوچه پاڅېدو او خپلې ښځې پسې لاړو. هغه سرې له ورغلو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”آیا ته هغه سرے یې څه چا چې زما د ښځې سره خبرې کولې؟“ هغه جواب ورکړو، ”آو، زه هم هغه یم.“ (۱۲) نو منوچه ترې نه تپوس وکړو، ”کله چې ستا خبره رښتیا شی، نو د هغه هلک د ژوند اصول به څه وی او د هغه کار به څه وی؟“ (۱۳) د مالک خدای فرېستي ورته وفرمائیل، ”ستا ښځه به دا خبره یقینی

کړی چې هغه هر څه وکړی چې څه ما ورته وئیلی دی. (۱۴) هغه به داسې یو څیز هم نه خوری چې د انګورو باغ نه راځي، هغه به یو قسم مے هم نه څښي او نه به حرام څیز خوری. هغه به خامخا هغه هر څه کوی چې ما ورته وئیلی دی. (۱۵) -

(۱۶) منوچه ته پته نه وه چې دا د مالک خدای فرېسته ده، نو هغه ورته ووئیل، ”مونږ سره لږ ایسار شه او مونږ پرېرېده چې تا له یو د چېلې بچې پوخ کړو.“ خو فرېستې ورته وفرمائیل، ”که زه ستاسو سره ایساره شم، نو زه به ستاسو خوراک نه خورم. که تاسو دا پخول غواړئ، نو دا مالک خدای ته د نذرانې په توګه وسوزوئ.“ (۱۷) منوچه ورته ووئیل، ”مونږ ته خپل نوم وېنایه، چې کله ستا خبره رېستیا شی نو مونږ به ستا عزت وکړو.“ (۱۸) فرېستې ورته وفرمائیل، ”ته زما د نوم تپوس ولې کوې؟ دا یو داسې عجیبه نوم دے چې ته به ورباندې پوهه نه شې.“ (۱۹) نو منوچه د چېلې یو بچې او څه غله واخستله او د ګټ په قربان ګاه باندې یې مالک خدای ته پېش کړه. او چې کله منوچه او د هغه ښځې ورته کتل نو مالک خدای یو عجیبه کار وکړو. (۲۰-۲۱) په کوم وخت کېنې چې د قربان ګاه نه لمبې ختلې، نو منوچه او د هغه ښځې ولیدل چې د مالک خدای فرېسته د اور په لمبو کېنې بره آسمان ته وختله او منوچه او د هغه ښځه پرمخې په زمکې پرېوتل. خو هغوی هغه سرې بیا ونه لیدو نو هغوی ته پته ولګېده چې دا د مالک خدای فرېسته وه. (۲۲) منوچه خپلې ښځې ته ووئیل، ”په دې کېنې څه شک نشته چې مونږ به مړه شو، ځکه چې مونږ خدای پاک لیدلے دے.“ (۲۳) خو ښځې یې جواب ورکړو، ”که مالک خدای زموږ وژل غوښتلے، نو هغه به هیڅکله زموږ نذرانې نه قبلولې، نو هغه به مونږ ته دا هر څه نه ښودلے او نه به یې راته دا خبرې کړې وې.“ (۲۴) نو د هغه د ښځې یو زوی وشو او سمسون نوم یې ورباندې کېښودو. هغه ماشوم لوئېدو او مالک خدای برکت ورکړو. (۲۵) او د مالک خدای روح هغه په هغه وخت کېنې تکره کړو چې کله هغه د صرعا او استال په مینځ کېنې د دان په کېمپ کېنې وو.

د سمسون واده

۱۴ ﴿۱﴾ يوه ورځ سمسون تمنن ته لارو، هلته يې يوه پېغله فلستی وليده. ﴿۲﴾ هغه واپس کور ته لارو او خپل مور پلار ته يې وفرمائيل، ”په تمنن کښې ما يوه فلستی جينې ليدلې ده او اوس هغه ما ته واده کړی.“ ﴿۳﴾ خو مور پلار يې ورته ووييل، ”ستا په خپلوانو يا زمونږ په ټولو خلقو کښې جينې نشته څه، چې ته خامخا ځي او په ناسته فلستيانو کښې جينې کوې؟“ خو سمسون خپل پلار ته وفرمائيل، ”هغه جينې ما له وکړه ځکه چې هغه مې خوښه ده.“ ﴿۴﴾ مور پلار ته يې دا پته نه وه چې په دې کار کښې د مالک خدای لاس وو، ځکه چې مالک خدای د فلستيانو سره د جنگ دپاره يوه موقع لټوله. په هغه وخت کښې فلستيانو په بنی اسرائيلو باندې حکومت کولو. ﴿۵﴾ نو سمسون د خپل مور پلار سره تمنن ته لارو. کله چې هلته هغوی د انگورو په باغونو کښې تېرېدل، هغه آواز واورېدو چې يو ځوان زمرې هغه ته مخامخ غورېږي. ﴿۶﴾ د مالک خدای روح ناڅاپه په هغه نازل شو او سمسون يې تکړه کړو او په تشو لاسونو يې زمرې ټوټې ټوټې کړو، لکه چې دا د چپلی بچې وي. خو هغه خپل مور پلار ته د دې په حقله ونه وئيل. ﴿۷﴾ بيا هغه لارو او د هغه جينې سره يې خبرې وکړې او هغه يې خوښه شوه. ﴿۸﴾ يو څو ورځې پس سمسون د هغې سره واده کولو دپاره واپس لارو. په لاره کښې هغه راوگرځېدو چې د هغه ازمری لاش وگوري چې کوم يې وژلې وو او هغه وليدل چې د دې په لاش کښې دننه دېرې مچې او شات هم وو. ﴿۹﴾ هغه شات د لاسونو سره راويستل او په روانه کښې يې خوړل. بيا هغه خپل مور او پلار له هم يوړل او لږ يې ترې نه ورکړل او هغوی هم وخوړل، خو سمسون ونه فرمائيل چې دا شات يې د مړ ازمری نه راويستلی دی. ﴿۱۰﴾ د هغه پلار د هغه جينې کور ته لارو او سمسون هلته لويه مېلمستيا وکړه. هلته د ځوانانو دا رواج وو. ﴿۱۱﴾ کله چې فلستيانو هغه وليدو، نو هغوی دېرش ځوانان ملگري وروپېرل چې د هغه سره ايسار شي. ﴿۱۲﴾-﴿۱۳﴾ سمسون هغوی ته وفرمائيل، ”زه به ستاسو

نه د يو سخت سوال تپوس وکړم. که تاسو يې ما له د روتې په دې اوو ورځو کښې جواب راکړو، نو زه به تاسو له د کتان دېرش چوغې او دېرش جوړه جامې درکړم. خو که جواب مو رانه کړو نو ما له به تاسو د کتان دېرش چوغې او دېرش جوړه جامې راکوئ. هغوی ورته ووييل، ”مونږ ته خپل سخت سوال ووايه، چې مونږ يې واورو.“ (۱۴) هغه ورته وفرمائيل، ”د خوړونکي نه د خوراک څه شې راووتلو، د تکړه شې نه څه خوږ شې راووتلو.“ درې ورځې وروستو هم هغوی د دې سخت سوال جواب ورته کړې شو. (۱۵) په څلورمه ورځ هغوی د سمسون بڼې ته ووييل، ”خپل خاوند وغولوه چې مونږ ته د دې سخت سوال مطلب وښاي. که تا ونه ښودلو نو مونږ به ستا د پلار په کور اور ولگوو او تا به هم په کښې وسوزوو. تا مونږ د دې دپاره راغوښتي يو څه چې غريبانان شو؟ که داسې نه ده؟“ (۱۶) نو د سمسون بڼه په ژړا هغه له ورغله او ورته يې ووييل، ”ته زما سره مينه نه کوې. ته زما نه کرکه کوې. تا زما د خلقو نه د سخت سوال تپوس وکړو او ما ته دې ونه وئيل چې د دې مطلب څه دې.“ هغه ورته وفرمائيل، ”گوره، ما خپل مور پلار ته هم نه دی وئيلي. نو زه تا ته ولې ووايم؟“ (۱۷) هغې د دې په حقله د خبرات په ټولو اوو ورځو کښې ژړل. خو په اوومه ورځ هغه ورته د دې سخت سوال مطلب وښودلو، ځکه چې هغې د دې په حقله هغه پېر تنگ کړو. بيا هغې فلستيانو ته ووييل. (۱۸) نو په اوومه ورځ د نمر پرېوتو نه مخکښې، د ښار سړو هغه ته ووييل، ”د شاتو نه به خوږ څه شې وي؟ د ازمرې نه به تکړه څه شې وي؟“ سمسون ورته په جواب کښې وفرمائيل، ”که تاسو زما په غوا يوې نه وې کړې، نو تاسو به د دې سخت سوال جواب نه وې راکړې.“ (۱۹) د مالک خدای روح ناڅاپه په هغه باندې راغلو او هغه يې تکړه کړو او هغه لاندې اسقلون ته لاړو، چرته چې يې دېرش سړي ووژل، جامې يې ترېنه وويستلې او د هغوی جامې يې هغه سړو له ورکړې چا چې هغه سخت سوال حل کړې وو. د هغې نه پس هغه واپس د خپل پلار کور ته لاړو، چې څه شوي وو په هغې باندې سخت غصه وو، (۲۰) او د سمسون بڼه هغه سړي له ورکړې شوه چې کوم د هغه په واده کښې د هغه ښه ملگرې وو.

پينځلسم باب

۱۵ ﴿۱﴾ لږه موده وروستو سمسون د غنمو د لَو په وخت کښې د خپلې ښځې سره ملاوېدو دپاره لارو او يو د خپلې بچۍ يې ورله بوتلو. هغه د هغې پلار ته وفرمائيل، ”زه غواړم چې د خپلې ښځې کوټې ته لار شم او ورسره ځلمم.“ خو د هغې پلار هغه دننه نه پرېښودو. ﴿۲﴾ هغه سمسون ته وويل، ”په حقيقت کښې زما خيال دا وو چې ته د هغې نه کرکه کوې، نو ما هغه ځکه ستا ښه ملگرې له ورکړه. خو کشره خور يې ترې نه ښائسته ده، د هغې په ځای دا وکړه.“ ﴿۳﴾ سمسون وفرمائيل، ”دا ځل چې زه د فلسطينو سره څه کوم نو د هغې الزام دې په ما نه شي لگولې.“ ﴿۴﴾ نو هغه لارو او درې سوه لومبرې يې ونيولې. د دؤو دؤو لومبرو لکې يې وتړلې او د دې په غوتو کښې يې چراغونه کېښودل. ﴿۵﴾ بيا هغه چراغونه بل کړل او لومبرې يې د فلسطينو فصلونو طرف ته پرېښودلې. نو داسې هغه گېډۍ شولې فصل او ولاړ فصل يې وسوزولو او د انگورو او زيتونو باغونه يې هم ورسره وسوزول. ﴿۶﴾ کله چې فلسطينو تپوس وکړو چې، ”دا چا کړی دی؟“ نو هغوی خبر شول چې دا سمسون کړی دی، ځکه چې د تمت يو سړی يعنې د هغه سخر، د سمسون ښځه د سمسون ملگرې له ورکړې وه. نو فلسطين لارل او هغه ښځه او د هغې پلار يې په اور وسوزول. ﴿۷﴾ سمسون هغوی ته وفرمائيل، ”چې تاسو دا کار کړې دې نو په دې وجه زه قسم خورم چې تر هغې پورې به زه قنار نه شم چې ترڅو پورې مې ستاسو نه بدل نه وي اخستې.“ ﴿۸﴾ نو هغه په دوی باندې سخته حمله وکړه او ډېر کسان يې ترې نه ووژل. بيا هغه لارو او د ايتام غر په يو غار کښې ايسار شو.

د سمسون د فلسطينو نه بدل اخستل

﴿۹﴾ فلسطين راغلل او په يهوداه کښې يې خېمې ولگولې او د لحي په ښار يې حمله وکړه. ﴿۱۰﴾ د يهوداه سړو د هغوی نه تپوس وکړو، ”تاسو په مونږ باندې ولې

حمله کوی؟“ هغوی په جواب کښې ورته وویل، ”مونږ د دې دپاره راغلی یو چې
 سمسون قېدی بوحو او هم هغه شان ورسره وکړو چې څه یې زمونږ سره کړی
 ؤو.“ (۱۱) نو د یهوداه درې زره سپری د ایتمام د غره هغه غار ته لارل او سمسون
 ته یې وویل، ”تا ته پته نشته څه چې فلسطیان په مونږ باندې حکومت کوی؟ تا
 مونږ سره څه کړی دی؟“ هغه جواب ورکړو، ”ما د هغوی سره هم هغه شان
 وکړل چې څه یې زما سره کړی ؤو.“ (۱۲) هغوی وویل، ”مونږ دلته د دې دپاره
 راغلی یو چې تا وتړو، نو داسې به تا هغوی ته په حواله کړو.“ سمسون وفرمائیل،
 ”ما ته قسم وخورئ چې تاسو به په خپله ما نه وژنئ.“ (۱۳) هغوی ورته وویل،
 ”تیک ده، مونږ به صرف تا وتړو او هغوی ته به دې حواله کړو. مونږ تا نه وژنو.“
 نو هغوی هغه په دؤو نوؤ پړو وتړلو او د غره نه یې په زور بوتلو. (۱۴) کله چې هغه
 لحي ته راغلو، نو فلسطیانو د هغه طرف ته منډې وهلې او هغه ته یې چغې وهلې. د
 مالک خدای روح ناڅاپه هغه تکره کړو، نو هغه د خپلو لاسونو او مټو نه تاو
 شوی پری داسې وشلول لکه چې سوزېدلی تارونه وی. (۱۵) بیا هغه د خر د ژامني
 یو تازه هډوکې وموندو. هغه ورپسې شو او راوچت یې کړو او زر سپری یې
 ورباندې ووژل. (۱۶) او هغه وویل، ”د خر د ژامني هډوکي سره ما زر سپری
 ووژل، د خر د ژامني هډوکي سره ما هغوی پېرې پېرې کړل.“ (۱۷) د هغې نه
 پس هغه د ژامني هډوکې وغورزولو. چرته چې دا کار وشو نو د هغه ځای نوم د
 ژامني غر شو. (۱۸) بیا سمسون سخت تېرې شو، نو هغه مالک خدای ته فریاد
 وکړو او وې فرمائیل، ”تا ما له دا لویه فتح راکړې ده، اوس زه د تندې نه مرم او
 د ناسته په لاسونو کښې به وغورزېږم؟“ (۱۹) نو خدای پاک هلته د لحي په زمکه
 کښې یو خالی ځای کولو او اوږه ترې نه راوتلې. سمسون اوږه وڅښلې او
 تازه دم شو. نو هغه په دې باندې دا نوم کېښودو، ”د چغې وهونکی چینه“ او دا تر
 اوسه پورې په لحي کښې ده. (۲۰) د فلسطیانو په دور کښې سمسون شل کاله د
 بنی اسرائیلو قاضی وو.

سمسون په غزه کښې

۱۶ ﴿۱﴾ سمسون یوه ورځ فلسطی ښار غزه ته لاړو، هلته د یوې کنجرې سره ملاو شو او د هغې سره ځملاستو. ﴿۲﴾ د غزه خلقو ته پته ولگېده چې سمسون هلته دے، نو هغوی هغه ځای نه گڼه وچوله او د ښار په دروازه کښې یې ټوله شپه د هغه انتظار وکړو. ټوله شپه هغوی غلی و، د خپلو ځانونو سره یې دا سوچ کولو چې، ”د سحر رڼا پورې به مونږ انتظار وکړو او بیا به هغه ووژنو.“ ﴿۳﴾ خو سمسون تر نیمې شپې پورې د کنجرې سره پروت وو. بیا هغه پاڅېدو او د ښار دروازه یې ونيوله او د تمبو، دُرشلو، تالو او هر څه سره یې وویستله. هغه دا په خپلو اوږو باندې کښېدول او د هغه غر سر پورې یې یوړل چرته نه چې حبرون ښکارېدو.

سمسون او دلیل

﴿۴﴾ د هغې نه پس، سمسون په یوه ښځه باندې مئین شو چې نوم یې دلیل وو، چې هغه د سورق په مېدان کښې اوسېده. ﴿۵﴾ هغه پینځه فلسطی بادشاهان هغې له لارې او ورته یې وویل، ”سمسون وغولوه چې تا ته ووائی چې هغه دومره تکړه ولې دے او مونږ په هغه باندې څنگه غالب راتلے شو، چې وې تړو او کمزورے یې کړو. مونږ هر یو به تا له یوولس سوه د سپینو زرو سیکې درکړو.“ ﴿۶﴾ نو دلیلې سمسون ته وویل، ”مهربانی وکړه ما ته ووايه چې ته په څه څیز دومره تکړه یې. که څوک تا تړل او کمزورے کول وغواړی نو هغه داسې څنگه کولے شی؟“ ﴿۷﴾ سمسون ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”که هغوی د لیندې په اوو نوؤ مزو باندې ما وتړی چې هغه تازه وی او اوچ شوی نه وی، نو زه به د نورو په شان کمزورے شم.“ ﴿۸﴾ نو فلسطی بادشاهانو دلیلې له د لیندې اووؤ مزې راوړل چې اوچ شوی نه و او هغې پرې سمسون وتړلو. ﴿۹﴾ په بله کوټه کښې د هغې څه سړو انتظار کولو، نو هغې چغه کړه، ”سمسونه، ستا د نیولو دپاره فلسطیان

راغلی دی. “خو هغه د لیندې مزی داسې وشلول لکه چې په تارونو باندې اور ولگی او وشلیری. خو هغوی ته بیا هم د هغه د طاقت د راز پته ونه لگېده. (۱۰) دلیلي سمسون ته وویل، “گوره، تا زما نه بې وقوفه جوړه کړې ده او ما ته دې دروغ وویل. اوس ما ته ووايه چې ته څنگه بڼه تړلې کېدې شي.” (۱۱) هغه ورته وفرمائیل، “که هغوی ما په داسې رسو باندې وتری چې هیڅکله هم استعمال شوې نه وی، نو زه به د نورو په شان کمزورې شم.” (۱۲) نو دلیلي نوې رسی راوړې او هغه یې پرې وتړلو. بیا هغې چغه کړه، “سمسونه، ستا د نیولو دپاره فلسټیان راغلی دی.” هغه سرو په بله کوټه کېنې انتظار کولو. نو هغه رسی د تارونو په شان د خپلو مټو نه وشلولې. (۱۳) دلیلي سمسون ته وویل، “تا تر اوسه پورې زما نه کم عقله جوړه کړې ده او ما ته دروغ وایې. ما ته ووايه چې ته څنگه بڼه تړلې کېدې شي.” هغه ورته وفرمائیل، “که ته زما د وېښتو اووه کونسي د جامو په خپله کېنې وگنډې او د کېنې په سیخ پورې یې وتری، نو زه به د نورو په شان کمزورې يم.” (۱۴) دلیلي هغه په آرام سره اوده کړو، د هغه د وېښتو اووه کونسي یې وگنډلې او د کېنې په سیخ پورې یې وتړلې او چغه یې کړه، “سمسونه، ستا د نیولو دپاره فلسټیان راغلی دی.” خو هغه پاڅېدو او خپل وېښته یې د هغه کېنې نه خلاص کړل. (۱۵) نو هغې ورته وویل، “ته څنگه وایې چې زما سره مینه کوې، کله چې ته په ما اعتبار هم نه کوې؟ تا درې ځل زما نه کم عقله جوړه کړه او تا بیا هم ما ته ونه وئیل چې ته په څه باندې دومره تکره یې.” (۱۶) هغې به هره ورځ د هغه نه تپوس کولو. هغې هغه دومره تنگ کړې وو چې پوزې له ترې راغلو. (۱۷) نو سمسون آخر کېنې هغې ته رښتیا وئیل، “زما وېښته هیڅکله هم نه دی کل شوی. زما د پیدا کېدو د وخت نه زه خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف يم. که زما وېښته کل شوی وې، نو زما طاقت به ختم شوې وو او د نورو په شان به کمزورې وم.” (۱۸) کله چې دلیلي ته پته ولگېده چې هغه ورته ټول راز وښودلو، نو هغې فلسټی بادشاهانو ته یو پېغام ولېږلو او ورته یې وویل، “تاسو یو ځل بیا راشئ. سمسون ما ته رښتیا وئیلی دی.” نو هغوی راغلل

او د ځان سره يې پېسې هم راوړې. (١٩) دليلى په آرام سره سمسون په خپل غېږ كېنې اوده كړو او بيا يې سرې راوغوښتلو، چې هغه د سمسون د وېښتو اووه ځنې كلې كړې. نو داسې هغه يې په تكليف كېنې واچولو ځكه چې د هغه طاقت ختم شو. (٢٠) بيا هغې چغه كړه، ”سمسونه، ستا د نيولو دپاره فلسټيان راغلي دي.“ هغه پاڅېدو او خيال يې دا وو چې زه به د مخكېنې په شان ځان خلاص كړم او آزاد به شم. خو هغه ته پته نه وه چې مالک خدائ هغه پرېښي وو. (٢١) فلسټيانو هغه ونيولو او سترگې يې ترې نه وويستلې. هغه يې غزه ته بوتلو او د زېرو په زخېرونو باندې يې وتړلو او په قېد كېنې ترې نه د مېچنې د تاوولو كار اخستلو. (٢٢) خو د هغه وېښته بيا راوشول.

د سمسون مرگ

(٢٣) فلسټي بادشاهان راغونډ شول چې جشن وكړي او خپل خدائ دجون ته يوه لويه قرباني پېش كړي. هغوى ووئيل، ”زمونږ خدائ مونږ له زمونږ په دشمن سمسون باندې فتح راکړې ده.“ (٢٤-٢٥) نو هغوى خوشحالي كوله او هغوى ووئيل، ”سمسون راوغواړئ او راځئ چې په هغه پورې ټوقې وكړو.“ كله چې هغوى سمسون د قېد نه راويستلو، نو هغوى ورپورې ټوقې كولې او د ستنو په مينځ كېنې يې ودرولې وو. كله چې خلقو هغه ولېدلو، نو هغوى د خپل خدائ ثناء صفت كولو، ”زمونږ خدائ زمونږ په دشمن باندې فتح راکړې ده، چا چې زمونږ ملك وران كړو او زمونږ ډېر كسان يې ووژل.“ (٢٦) سمسون هغه هلك ته وفرمائيل چا چې لاس نيولې روان كړې وو چې، ”ما پرېږده چې په هغه ستنو باندې لاس ولگوم چې په كومو باندې دا كور ولاړ دى. زه په دې باندې تكيه لگول غواړم.“ (٢٧) هغه ځائ د ښځو او سړو نه ډك وو. پينځه واړه فلسټي بادشاهان هم هلته وو او هلته په چت باندې تقريباً درې زره ښځې او سړي وو، هغوى كتل چې په سمسون پورې ټوقې كېدلې. (٢٨) سمسون سوال وكړو، ”اى مالکه خدایه پاكه، لږ ما راياد كړه، خدایه پاكه. زه تا ته سوال كوم چې يو ځل بيا

ما له طاقت راکړه، نو چې په دې یو وار د فلسطیانو نه د خپلو دوو سترگو بدل واخلم.“ (۲۹) نو سمسون هغه دوه مینځنی ستنې ونيولې چې په کومو باندې هغه آبادی ولاړه وه. په دواړو باندې یې یو یو لاس کېښودو (۳۰) او چغه یې کړه، ”پرېږده چې د فلسطیانو سره مړ شم.“ هغه د خپل ټول زور سره ستنو له دیکه ورکړه او هغه بُتخانه په هغه پینځو بادشاهانو او په نورو ټولو کسانو باندې راوغورزېده. سمسون د خپل مرگ په وخت د هغې نه زیات خلق ووژل چې څومره هغه په خپل ژوند کېښې وژلی وو. (۳۱) د هغه وروڼه او د هغه د خاندان نور کسان د هغه لاش وړلو له راغلل. هغه یې واپس یووړ او د صُرعا او اِستال په مینځ کېښې د خپل پلار منوحه په قبر کېښې یې ښخ کړو. هغه شل کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو.

د میکاه بُتان

۱۷ (۱) یو ځل یو سرې وو چې نوم یې میکاه وو، هغه د غرونو په مُلک اِفرائیم کېښې اوسېدو. (۲) هغه خپلې مور ته وویل، ”کله چې ستا نه هغه یوولس سوه د سپینو زرو سیکې چا پټې کړې، نو ما واورېدل چې تا هغه غل ته ښېرې وکړې. گوره، هغه پېسې ما سره دی او هغه ما اخستې دی.“ د هغه مور وویل، ”زما زویه، مالک خدای دې تا له برکت درکړی.“ (۳) هغه پېسې واپس خپلې مور له ورکړې او مور یې وویل، ”چې هغه ښېرې زما په زوی باندې ونه لگی زه پخپله دا د سپینو زرو سیکې مالک خدای ته وقف کوم. د لرگی په یوه مجسمه به دا سپین زر وڅېږولې شی. نو داسې به زه دا د سپینو زرو سیکې تا له واپس درکړم.“ (۴) کله یې چې دا واپس خپلې مور له ورکړې نو هغې دوه سوه د سپینو زرو سیکې یوړې او زرگر د لرگی بُت جوړ کړو او سپین زر یې پرې وڅېږول. دا د میکاه په کور کېښې کېښودې شول. (۵) د دې سړی یعنی د میکاه یوه بُتخانه وه. هغه څه بُتان او یو مقدس پېش بند جوړ کړو. او خپل یو زوی یې خپل امام

مقرر کړو. ﴿٦﴾ په هغه وخت کښې په بنی اسرائیلو کښې یو بادشاه هم نه وو، خلقو هم هغه شان کول چې څه یې خوښه وه. ﴿٧﴾ هم په هغه وخت کښې هلته یو ځوان لیوی وو چې د یهوداه د بیت لحم په ښار کښې اوسېدو. ﴿٨﴾ هغه د بیت لحم نه لاړو چې د اوسېدو دپاره بل ځای ولټوی. د سفر په دوران کښې د افرائیم د غرونو په ملک کښې د میکاه کور ته راغلو. ﴿٩﴾ میکاه د هغه نه تپوس وکړو، “ته د کوم ځای نه راغلی یې؟” هغه ورته وویل، “زه یو لیوی یم چې د یهوداه د بیت لحم نه راغلی یم. زه د اوسېدو دپاره یو ځای لټوم.” ﴿١٠﴾ میکاه وویل، “ما سره ایسار شه. زما امام او مشیر شه او زه به په کال کښې لس د سپینو زرو سیکې، جامې او خوراک درکوم.” ﴿١١﴾ هغه ځوان لیوی د میکاه سره اوسېدو ته راضی شو او د هغه د زوی په شان شو. ﴿١٢﴾ میکاه هغه خپل امام مقرر کړو او هغه د میکاه په کور کښې اوسېدو. ﴿١٣﴾ میکاه وویل، “اوس چې زما یو لیوی امام شته، نو ما ته پته ده چې مالک خدای به زما هر کار سم کړی.”

میکاه او د دان قبيله

١٨ ﴿١﴾ په هغه وخت کښې چې د بنی اسرائیلو یو بادشاه هم نه وو نو په هغه ورځو کښې د دان قبیلې یوه داسې علاقه لټوله چې دعوی پرې وکړی او قبضه یې کړی ځکه چې د بنی اسرائیلو په قبیلو کښې هغوی ته خپله زمکه نه وه ملاو شوې. ﴿٢﴾ نو د دان د قبیلې د ټولو کورنو نه پینځه تکره سړی خوښ کړل. هغوی یې د صرعا او استال ښارونو نه ولېږل او ورته یې وویل چې، “د هغه ملک تحقیق وکړئ او وپې لټوئ.” کله چې هغوی د غرونو ملک افرائیم ته ورسېدل، نو هغوی د میکاه په کور کښې ایسار شول. ﴿٣﴾ کله چې هغوی هلته وو، نو هغوی د هغه ځوان لیوی په لهجه باندې پوهه شول، نو هغوی ورغلل او تپوس یې ترې نه وکړو، “ته دلته څه کوې؟ ته دلته چا راوستلې یې؟” ﴿٤﴾ هغه جواب ورکړو، “زه د میکاه سره کار کوم، زه د امام په توګه د هغه سره خدمت کوم او هغه ما له

تنخواه راکوی. (۵) هغوی هغه ته وویل، ”د خدای پاک نه لږ تپوس وکړه چې مونږ به په خپل سفر کښې کامیاب شو او که نه.“ (۶) امام جواب ورکړو، ”په خبر لار شئ، ستاسو سفر د مالک خدای نه منظور شوی دی.“ (۷) نو هغه پینځه سړی روان شول او د لیس ښار ته لاړل. هغوی ولیدل چې د هغه خای خلق د صیدانیانو په شان په امن سره اوسېدل. هغوی امن پسند او غلی خلق وو، د هیچا سره یې هم لانه نه وه، هغوی سره د ضرورت ټول څیزونه موجود وو. هغوی د صیدانیانو نه ښه لرې اوسېدل او د نورو خلقو سره یې هیڅ لږن دېن نه کولو. (۸) کله چې هغه پینځه سړی صرعا او استال ته راوگرځېدل، نو د دوی خپلوانو د هغوی نه تپوس وکړو چې، ”تاسو څه ولیدل.“ (۹) هغوی جواب ورکړو، ”راځئ چې په لیس حمله وکړو. مونږ هغه ملک ولیدو او هغه ډېر ښه وو. دلته هسې مۀ ایسارېږئ. زر شئ. او هغه ملک ونیسئ.“ (۱۰) کله چې تاسو هلته ورسېږئ، نو تاسو به وگورئ چې هغه امن پسند خلق دی. هغه یو لوی ملک دی، او چې څه غواړئ هغه هر څه په کښې شته او خدای پاک هغه تاسو له درکوی.“ (۱۱) نو د دان قبیلې شپږ سوه سړی د صرعا او استال نه لاړل او د جنگ وسله ورسره وه. (۱۲) هغوی لاړل او د یهوداه په مغرب په قریت یعربیم کښې یې خېمې ولگولې. نو دا ځکه د هغه خای نوم تر اوسه پورې د ”دان کیمپ“ دی. (۱۳) هغوی د هغه خای نه لاړل او د غرونو په ملک افرایم کښې د میکاه کور ته راغلل. (۱۴) بیا هغه پینځه سړی کوم چې د لیس ملک کتلو له تلی وو هغوی خپلو ملگرو ته وویل، ”تاسو ته پته وه څه چې هلته په یو کور کښې یوه مجسمه او یو په قالب کښې جوړ شوی بت دی؟ هلته نور بتان او مقدس پېش بند هم دی. ستاسو څه خیال دی چې څه وکړو؟“ (۱۵) هغوی د میکاه کور ته لاړل، چرته چې هغه ځوان لیوی اوسېدو او سلام یې ورباندې واچولو. (۱۶) په دې دوران کښې چې د دان کوم شپږ سوه فوجیان چې د جنگ ډپاره تیار وو، هغوی په دروازه کښې ولاړ وو. (۱۷) هغه پینځه جاسوسان سیدها کور ته ننوتل او هغه ټول بتان او مقدس پېش بند یې واخستلو، په دې دوران کښې امام د شپږ سوو وسله بندو سړو سره په دروازه کښې ایسار وو. (۱۸) کله چې سړی د میکاه کور ته ننوتل او مقدس

څيزونه يې راواخستل، نو امام د هغوى نه تپوس وکړو، ”تاسو څه کوئ؟“ (١٩)

هغوى ورته ووييل، ”غله شه. چې يوه خبره هم ونه کړې. مونږ سره لار شه او زمونږ امام او مشر شه. د يو سړي د خاندان د امام کېدو نه دا ښه نه ده څه چې د بنی اسرائيلو د يوې قبيلې امام شي؟“ (٢٠) نو امام په دې باندې پېر خوشحاله شو او هغه مقدس څيزونه يې واخستل او د هغوى سره لاړو. (٢١) نو هغوى خپل بچي، څاروي او خپل هر څه د ځان نه مخکېني کړل او روان شول. (٢٢) هغوى د هغه کور نه ښه لرې مزل کړې وو نو ميکاه خپل گاونډيان راغونډ کړل او د دان په سړو پسې لاړل او ورورسېدل. (٢٣) او هغوى ته يې چغه کړه. د دان سړي راوگرځېدل او د ميکاه نه يې تپوس وکړو، ”څه چل دې چې دومره پېر خلق راغونډ شوي يئ؟“ (٢٤) ميکاه ورته په جواب کېني ووييل، ”مطلب دې څه دې، څه خبره ده؟ ته زما امام بوځې او زما جوړ کړي معبودان اوږې او ځې نو نور زما سره څه پاتې کېږي؟“ (٢٥) د دان سړو ورته ووييل، ”ستا دپاره به دا ښه وي چې نور هيڅ غږ ونه کړې. گني دا سړي به غصه شي او حمله به درياندې وکړي او بيا به ته او ستا ټول خاندان مړه شي.“ (٢٦) نو هغوى په خپله مخه لاړل. ميکاه ته پته ولگېده چې د دان سړي په هغوى باندې پېر زيات تکره دي، نو هغه راوگرځېدو او کور ته لاړو. (٢٧) - (٢٨) کله چې د دان سړو امام او هغه څيزونه يوږل چې کوم ميکاه جوړ کړي وو، هغوى لاړل او په لیس يې حمله وکړه، چې کوم امن پسند خلق وو او د جنگ دپاره تيار نه وو. هغوى د بيت رحوب په وادې کېني وو او هغوى د دې اوسېدونکي قتل کړل او په ښار يې اور بل کړو. داسې هيڅ څوک هم نه وو چې هغوى يې بچ کړي وې، ځکه چې لیس د صيدا نه ښه لرې وو او د نورو خلقو سره د هغوى لېن دېن نه وو. د دان قبيلې خلقو هغه ښار بيا جوړ کړو او په هغې کېني اوسېدل. (٢٩) هغوى د دې نوم د لیس نه دان ته بدل کړو، دان د هغوى پلار نيکه او د يعقوب زوى وو. (٣٠) د دان خلقو د ځان دپاره جوړ شوي بُت ولگول، او د موسى نمسى او د جيرسوم زوى يونتن او د هغه زامنو تر هغې پورې د امامانو په توگه خدمت کولو چې جلاوطنی ته بوتلې شول.

٣١ تر کومې پورې چې د خدای پاک کور په سیلا کبني وو نو تر هغه وخته پورې د میکاه بُت هلته وو.

یو لیوے او د هغه وینځه

١٩ په هغه ورځو کبني د بني اسرائيلو بادشاه نه وو او یو لیوے چې د افرائیم د غرونو په مُلک کبني ډېر لرې اوسېدو، هغه د یهوداه د بیت لحم نه یوه وینځه بوتله چې بڼځه یې شی. ٢ خو هغه د هغه نه خفه شوه، په بیت لحم کبني واپس د خپل پلار کور ته لاړه او څلور میاشتي یې هلته تېرې کړې. ٣ بیا هغه سړی دا فېصله وکړه چې هغې پسې لاړ شی او رضا یې کړی چې واپس هغه له راشی. هغه خپل نوکر او دوه خرونه ځان سره بوتلل. نو کله چې هغه هلته ورسېدو نو بڼځې هغه د خپل پلار کور ته راوستو او چې سخر هغه ولیدو نو ورته یې ډېر په مینه پخېر راغله ووئیلو. ٤ د هغه سخر پرې زور واچولو چې ایسار شی، نو هغه درې ورځې هلته پاتې شو. هغوی هلته خوراک څښاک وکړو او درې شپې یې تېرې کړې. ٥ د څلورمې ورځې په سحر هغوی وختی پاڅېدل او د تلو تیارې یې وکړو. خو د بڼځې پلار هغه لیوی ته ووئیل، ”پر ومبے لږ څه وخوره. چې تازه دم شې نو وروستو به بیا لاړ شی.“ ٦ نو هغه دواړه سړی کبېناستل او په یو ځای یې خوراک څښاک وکړو. د بڼځې پلار بیا هغه ته ووئیل، ”دا به بڼځه وی چې شپه دلته تېره کړې او خپل زړه خوشحاله کړې.“ ٧ لیوے پاڅېدو چې لاړ شی، خو د هغه سخر ورته منت وکړو چې ایسار شی، نو هغه یوه بله شپه هم هلته تېره کړه. ٨ په پینځمه ورځ سحر وختی هغه روان شو، خو سخر ورته ووئیل، ”لږ څه وخوره او مازیگر پورې صبر وکړه.“ نو دواړو سړو یو ځای روټی وخوره. ٩ کله چې هغه سړے، د هغه وینځه او د هغه نوکر یو ځل بیا روان شول، نو سخر ورته ووئیل، ”وگوره، ما بنام نزدې دے، په کار دی چې تاسو ټوله شپه پاتې شے. زر به تیاره شی، دلته پاتې شے او خپل زړه خوشحاله

کړئ. سحر د سفر د پاره وختی پاڅی او خپل کور ته لار شی. (۱۰-۱۱) خو هغه سړی نه غوښتل چې بله شپه هم تېره کړی، نو هغه او د هغه وینځه په خپله مخه روان شول، خپل نوکر او دوه کته شوی خرونه هم ورسره وو. د ورځې ناوخته وو چې هغوی یبوس یعنی یروشلم ته نزدې راغلل، نو نوکر خپل مالک ته ووئیل، ”دلته به ودرېږو او په دې یبوسی ښار کېنې به شپه تېره کړو.“ (۱۲-۱۳) خو نېک یې ووئیل، ”مونږ به په یو داسې ښار کېنې نه پاتې کېږو چې د هغه ځای خلق بنی اسرائیل نه وی. مونږ به تېر شو او لږ مخکېنې به لار شو او په جبعه یا راما کېنې به شپه تېره کړو.“ (۱۴) نو هغوی د یبوس نه تېر شول او په خپله مخه روان وو. نمر په پرېوتو وو چې هغوی د بنیامین په علاقه کېنې جبعې ته راغلل. (۱۵) هغوی د شپې تېرولو د پاره ورغلل. هغوی ښار ته لاړل او په بازار کېنې کېښناستل، خو هیچا د شپې د پاره کور ته بونه تلل. (۱۶) څه وخت چې هغوی هلته وو، نو یو بوډا سره راغلو چې ټوله ورځ یې په پتو کېنې کار کړی وو. په اصل کېنې هغه د افرائیم د غرونو د ملک وو، خو اوس په جبعه کېنې اوسېدو. (هلته نور خلق د بنیامین د قبیلې وو.) (۱۷) هغه بوډا سړی د ښار په بازار کېنې مسافر ولیدو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”ته د کوم ځای نه راغلی یې؟ او ته چرته ځي؟“ (۱۸) لیوی جواب ورکړو، ”مونږ د یهوداه په بیت لحم کېنې وو او اوس مونږ د افرائیم د غرونو ملک لرې برخې ته روان یو د کوم نه چې زه راغلی یم. خو داسې هیڅ څوک هم نشته چې مونږ خپل کور ته بوځي، (۱۹) زمونږ سره د خپلو خرونو د پاره وابنه او بوس هم شته او داسې زما، زما د بلې ښځې او زما د نوکر د پاره روتی او مې هم شته. ما سره د ضرورت هر یو څیز موجود دی.“ (۲۰) هغه بوډا سړی ورته ووئیل، ”په خبر راغلی. زه به ستاسو د هر ضرورت خیال ساتم، تاسو په بازار کېنې شپه مه تېروئ.“ (۲۱) نو هغوی یې د ځان سره کور ته بوتلل او د هغوی خرونو له یې خوراک ورکړو. بیا هغوی خپلې پښې وویښلې او روتې یې وخوړه. (۲۲) هغوی خپل زړونه خوشحالول چې د ښار څه بدکاره سړی ناڅاپه د کور نه تاو شول او په دروازه وهلو باندې یې شروع وکړه. هغوی هغه بوډا سړی

ته ووئيل، ”هغه سرے راوباسه چې تا سره کور ته راغله دے. مونږ د هغه سره حرامکاری کول غواړو.“ (۲۳) خو هغه بويا سرے بهر ورووتلو او ورته يې ووئيل، ”نه، زما ورونيو، زه تاسو ته منت کوم چې داسې خراب او بې اخلاقه کار مه کوئ. دا سرے زما مېلمه دے. (۲۴) گورئ، دلته د هغه وينځه او زما لور ده چې واده شوې نه ده. زه به اوس هغوی ستاسو دپاره بهر راوباسم او څه مو چې خوبښه وي ورسره يې وکړئ، خو د دې سرې سره داسې بد کار مه کوئ.“ (۲۵) خو هغه سرې د هغه خبره نه منله. نو ليوی خپله وينځه بهر ورولېږله. نو هغوی ورسره په زور زنا وکړه او ټوله شپه يې د هغې بې عزتۍ وکړه او په سحر کښې يې پرېښودله. (۲۶) د سحر په رڼا کښې هغه ښځه راغله او د هغه بويا سرې د کور په دروازه کښې وغورزېدله، چرته يې چې خاوند وو. د نمر راختلو پورې هغه هلته وه. (۲۷) سحر د هغې خاوند پاڅېدو او کله چې هغه دروازه کولاو کړه چې په خپله مخه لار شي، نو هغه د کور په مخکښې خپله وينځه وليده چې د دروازې په خوله کښې پرته وه او لاسونه يې درشل ته رسېدلي وو. (۲۸) هغه ورته ووئيل، ”پاڅه، راځه چې خو.“ خو هغې جواب ورنه کړو. نو د هغې لاش يې په خر باندې واچولو او په خپله مخه کور ته روان شو. (۲۹) کله چې هغه ورسېدو، نو هغه کور ته دننه لاړو او چاقو يې راواخستلو. هغه د خپلې وينځې لاش واخستلو، دولس ټوټې يې ترې نه جوړې کړې او يوه يوه ټوټه يې د بنې اسرائيلو دولسو قبيلو له ولېږله. (۳۰) هر چا به چې دا وليدل نو وئيل يې، ”د کله نه چې بنې اسرائيل د مصر نه راوتلي دي، نو مونږ هيڅکله د داسې کار په حقله نه دي اورېدلي او نه کله داسې کار شوې دے. مونږ به د دې په حقله سوچ وکړو. مونږ ته ووايئ چې څه وکړو؟“

د بنې اسرائيلو جنگ دپاره تيارے کول

۲۰ (۳۱) بيا په شمال کښې د دان نه واخله په جنوب کښې تر بيرسبع پورې،

هم داسې نمرخاته طرف ته د جلعاد د مُلك ټول بنی اسرائیل راووتل. قوم د یو تن په شان په مصفاه کبني د مالک خدای په حضور کبني راغونډ شو. (۲) د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو مشران د خدای پاک د خلقو په دې غونډه کبني حاضر وو او هلته څلور لاکه فوجیان د تورو سره ولاړ وو. (۳) په دې دوران کبني د بنیامین خلق خبر شول چې نور ټول بنی اسرائیل په مصفاه کبني راغونډ شوی دی. بنی اسرائیلو تپوس وکړو، ”مونږ ته ووايئ چې دا جرم څنگه شوې دے؟“ (۴) د کوم لیوی چې وینځه وژلې شوې وه هغه جواب ورکړو، ”زه او زما بله بڼځه د بنیامین په علاقه کبني جبعه ته د شپې تېرولو دپاره لاړو. (۵) د جبعې سرې په ما باندې د حملې کولو دپاره راغلل او د کور نه یې گېره واچوله. د هغوی اراده زما قتلول وو، خو هغوی زما د وینځې سره دومره غلط کار وکړو چې مړه شوه. (۶) ما د هغې لاش یورو، ټوټې ټوټې مې کړو او یوه یوه ټوټه مې د بنی اسرائیلو دولسو قبیلو ته ولېږله. دې خلقو په مونږ کبني سپک او شرمناک کار کړې دے. (۷) تاسو ټول بنی اسرائیل دلته یئ. نو تاسو فېصله وکړئ چې مونږ له څه کول په کار دی.“ (۸) ټول خلق یو ځای پاڅېدل او وې وئیل، ”په مونږ کبني به یو کس هم واپس نه ځي که هغه په خېمه کبني اوسېږي او که په کور کبني. (۹) مونږ به داسې کار وکړو چې پچه به واچوو او څه سرې به خوښ کړو چې په جبعه باندې حمله وکړي. (۱۰) د بنی اسرائیلو لسمه برخه سرې به لېسکر له خوراک رسوی او نور به لاړ شی چې د جبعې نه د دې بې شرمه کار بدل واخلی چې هغوی د بنی اسرائیل په مُلك کبني کړې دے.“ (۱۱) نو د بنی اسرائیلو ټول سرې د دې یو مقصد دپاره راغونډ شول چې په ښار حمله وکړي. (۱۲) د بنی اسرائیلو قبیلو د بنیامین ټولې علاقې ته پېغام وړونکی ولېږل چې ووايئ، ”دا څومره سخت جرم دے چې ستاسو په مُلك کبني شوې دے. (۱۳) نو د جبعه دا بدکاره کسان مونږ ته حواله کړئ، چې مونږ یې ووژنو او دا بد عمل د بنی اسرائیلو نه لرې کړو.“ خو د بنیامین خلقو خپلو خلقو یعنی بنی اسرائیلو ته غوږ ونه نیولو. (۱۴) هغوی د بنیامین د ټولو ښارونو نه جبعې ته راغلل چې د نورو بنی اسرائیلو سره جنگ وکړي. (۱۵) - (۱۶) هغوی په هغه ورځ باندې د خپلو

بنارونو نه شپږويشت زره وسله بند فوجيان راوغوښتل. د دې نه علاوه، د جبعي اوسېدونکو اووه سوه خاص خوبښ شوی کسان هم راغونډ کړل کوم چې گس متی ؤو. هر یو کس د لیندې په کانی باندې یو وېښته ویشتلې شو او هیڅکله ترې نه نه خطا کېدو. (۱۷) د بنیامین د خلقو نه بغير نورو بنی اسرائیلی قبیلو څلور لاکه وسله بند فوجيان راغونډ کړل چې کوم ټول تکړه فوجيان ؤو.

د بنیامین قبیلې خلاف جنگ

(۱۸) بنی اسرائیل په بیت ایل کښې د عبادت ځای ته لاړل، هلته هغوی د خدای پاک نه تپوس وکړو، ”کومې یوې قبیلې له اول په کار دی چې په بنیامینیانو باندې حمله وکړی؟“ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”د یهوداه قبيله.“ (۱۹) نو په ورپسې سحر بنی اسرائیل روان شول او د جبعي ښار ته نزدې یې خپمې ولگولې. (۲۰) هغوی د بنیامین په لښکر باندې حملې کولو له لارل او ښار ته مخامخ یې د جنگ دپاره د فوجیانو قطارونه جوړ کړل. (۲۱) د بنیامین لښکر د ښار نه بهر راووتلو او د ورځې ختمېدو نه مخکښې هغوی دوویشته زره بنی اسرائیلی فوجیان وژلی ؤو. (۲۲-۲۳) نو بنی اسرائیلیان د عبادت ځای ته لاړل او تر ماشامه پورې یې د مالک خدای په حضور کښې د غم ژړا وکړه. هغوی د هغه نه تپوس وکړو، ”مونږ له په کار دی څه چې مونږ بیا د خپلو وروڼو بنیامینیانو خلاف جنگ له لار شو؟“ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”آو.“ نو بنی اسرائیلیان زړور شول او د جنگ دپاره یې هم هغه شان قطارونه جوړ کړل لکه څنگه یې چې په مخکښې ورځ باندې جوړ کړی ؤو. (۲۴) هغوی په دویم ځل د بنیامین د لښکر خلاف روان شول. (۲۵) بنیامینیان په دویم ځل د جبعي نه راووتل او په دې ځل هغوی اتلس زره وسله بند بنی اسرائیلی فوجیان ووژل. (۲۶) نو ټول بنی اسرائیل بیت ایل ته لاړل او د غم ژړا یې وکړه. هغوی هلته د مالک خدای په حضور کښې کښېناستل او تر ماشامه پورې یې خوراک نه کولو. هغوی د سلامتی نذرانې او څه سوزېدونکې نذرانې مالک خدای ته پېش کړې. (۲۷-۲۸) د مالک خدای د لوظ صندوق په هغه ورځو

کښې په بیت ایل کښې وو او د هارون نمسې، د اِلی عزر زوی فینحاس د دې مشر وو. خلقو مالک خدای ته وویل، ”مونږ له په کار دی چې د خپلو وروڼو بنیامینیانو سره بیا جنگ له لار شو او که نه؟“ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”جنگ وکړئ. زه به سبا په هغوی باندې تاسو له فتح درکړم.“ (۲۹) نو بنی اسرائیلو د جبعې نه گېرچاپېره خه فوجیان په پټو ځایونو کښې کښېنول. (۳۰) نو په درېمه ورځ هغوی د بنیامین د لښکر خلاف روان شول او جبعه ته مخامخ یې د جنگ دپاره د فوجیانو صفونه جوړ کړل، لکه څنگه چې یې مخکښې جوړ کړې و. (۳۱) بنیامینیان د جنگ دپاره راووتل او د ښار نه لرې بوتلې شول. هغوی د مخکښې په شان په کولاو مېدان کښې د بیت ایل په لاره او د جبعې په لاره د خه بنی اسرائیلو وژل شروع کړل او تقریباً دېرش بنی اسرائیلیان یې ووژل. (۳۲) بنیامینیانو وویل، ”مونږ هغوی له هم هغه شان شکست ورکړو چې څنگه مو مخکښې ورکړې وو.“ خو بنی اسرائیلو منصوبه جوړه کړې وه چې هغوی وباسی او په سرکونو باندې یې د ښار نه لرې بوځی. (۳۳) نو کله چې د بنی اسرائیلو غټ لښکر بعل تمر ته ورسېدو نو صفونه یې جوړ کړل. بیا سړی د نمریپواته طرف د جبعه ښار گېرچاپېره د پټو ځایونو نه د جنگ دپاره راووتل. (۳۴) د بنی اسرائیلو لسو زرو تکړه فوجیانو په جبعه حمله وکړه او دا سخت جنگ وو. بنیامینیانو ته پته نه وه چې د هغوی تباهی رانزدې ده. (۳۵) مالک خدای بنی اسرائیلو له د بنیامین په لښکر باندې فتح ورکړه. بنی اسرائیلو په هغه ورځ باندې پینځویشتم زره او سل دشمنان ووژل چا چې توري راویستلې وې، (۳۶) او بنیامینیانو ته پته ولگېده چې هغوی شکست وخوړو.

بنی اسرائیلو څنگه فتح وموندله

د بنی اسرائیلو اصلی لښکر د بنیامینیانو نه راواپس شوې وو ځکه چې هغوی په هغه سړو باندې اعتبار کولو چې هغوی د جبعې نه گېرچاپېره په پټو ځایونو کښې کښېنولی و. (۳۷) دا سړی په منډه منډه جبعې ته لاړل، هغوی په ښار کښې

خواره شول او هلته يې هر يو كس ووژلو. (۳۸) د بنی اسرائیلو اصلی لښکر او په پټو ځایونو کښې سړو يوه نښه مقرره کړې وه. کله به چې هغوی د لوگی يوه لويه وریځ ولیده چې د ښار نه ختله، (۳۹) نو د جنگ د مېدان بنی اسرائیلیان به راوگرځېدل. تر هغه وخت پورې بنیامینیانو هغه دېرش بنی اسرائیلیان وژلي وو. او هغوی د خپل ځان سره ووئیل، ”بې شکه چې مونږ د مخکښې جنگ په شان هغوی له شکست ورکړو.“ (۴۰) بیا نښه څرگنده شوه، د ټول ښار نه د لوگی د وریځې ختل شروع شول. چې بنیامینیانو په ځان پسې وروستو وکتل نو حېران شول چې د ټول ښار نه لمبې ختلې. (۴۱) نو بنی اسرائیلیان راوگرځېدل او بنیامینیان په وارخطایې آخته شوی وو ځکه چې هغوی ته پته ولگېده چې د هغوی تباهی رانزدې ده. (۴۲) هغوی د بنی اسرائیلو نه په شا لارل او کولواو مېدان ته يې منډه کړه، خو هغوی تښتېدې نه شول. هغوی د اصلی لښکر او د هغه سړو په مینځ کښې ونيولې شول کوم چې اوس د ښار نه راوتل او هغوی تباه شول. (۴۳) بنی اسرائیلو دشمنان گېر کړل او بغېر د رکاوټ نه هغوی د جبعه نمرخاته طرف ته يو ځای پورې ورسې وو او د تگ په دوران يې هغوی وژل. (۴۴) د بنیامینیانو اتلس زره ښه فوجیان ووژلې شول. (۴۵) هغه نور راوگرځېدل او د کولواو مېدان په طرف د رمون گټ ته وتښتېدل. د هغوی نه پینځه زره سړی په لاره کښې ووژلې شول. بنی اسرائیل په هغه نورو پسې جدوم ته روان وو او دوه زره يې ووژل. (۴۶) په هغه ورځ باندې ټول پینځویش زره بنیامینیان ووژلې شول چې ټول تکړه فوجیان وو. (۴۷) خو شپږ سوه سړی صحرا ته وتښتېدل او چې د رمون گټ ته ورسېدل نو هلته څلور میاشتي پاتې شول. (۴۸) بنی اسرائیلیان هغه پاتې شوو بنیامینیانو پسې راواپس شول او ټول سړی، ښځې، ماشومان او داسې ځناور يې هم ووژل. هغوی په هغه علاقه کښې هر يو ښار وسوزولو.

د بنیامین قبیلې دپاره ښځې

۲۱ ﴿۱﴾ کله چې بنی اسرائیلیان په مصفاه کښې راغونډ شوی ؤو، نو هغوی د مالک خدای سره دا پوخ لوظ کړې وو چې، ”زمونږ یو کس به هم یو بنیامینی له خپله لور نه ورکوی.“ ﴿۲﴾ نو اوس د بنی اسرائیلو خلق بیت ایل ته لاړل او هلته تر ماښامه پورې د خدای پاک په حضور کښې ناست ؤو. هغوی په چغو چغو او د ډېر فریاد سره ژړا وکړه، ﴿۳﴾ ”اے مالک خدایه، د بنی اسرائیلو خدایه پاکه، داسې ولې وشول؟ د بنیامین قبيله ولې د بنی اسرائیلو نه ورکیري؟“ ﴿۴﴾ بل سحر وختی خلقو هلته یو قربان گاه جوړه کړه او د سلامتی نذرانې او سوزېدونکې نذرانې یې پېش کړې. ﴿۵﴾ هغوی تپوس وکړو، ”د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو نه داسې یوه قبيله شته چې په مصفاه کښې د مالک خدای په حضور کښې غونډې له نه وی تلې؟“ هغوی پوخ قسم کړې وو چې هر څوک مصفاه له نه وی تلې نو هغه به وژلې شی. ﴿۶﴾ بنی اسرائیل په خپلو وروڼو بنیامینیانو باندې خفه ؤو او وې وئیل، ”نن د بنی اسرائیلو نه یوه قبيله جدا شوه. ﴿۷﴾ مونږ څه وکړو چې د بنیامین کوم سړی پاتې دی چې هغوی له د بنځو بندوبست وکړو؟ مونږ د مالک خدای سره پوخ لوظ کړې دے چې مونږ به هغوی له خپلې لور نه ورکوی.“ ﴿۸﴾ کله چې هغوی تپوس وکړو چې د بنی اسرائیلو په قبیلو کښې که داسې یوه قبيله وی چې هغه په مصفاه کښې غونډې ته نه وی تلې، نو هغوی ته پته ولگېده چې د جلعاد د بییس یو کس هم هلته نه وو، ﴿۹﴾ کله چې د خلقو حاضرې اخستلې شوه نو د بییس یو کس هم نه وو. ﴿۱۰﴾ نو غونډې خپل دولس زره تکړه سړی د دې حکم سره ولېږل، ”لاړ شی او په بییس کښې سره د بنځو او ماشومانو هر یو کس ووژنی. ﴿۱۱﴾ ټول نران ووژنی او هغه ټولې بنځې هم ووژنی چې د سړی سره ځملاستلې وی.“ ﴿۱۲﴾ د بییس په خلقو کښې هغوی څلور سوه داسې پېغلې پیدا کړې چې د چا لاس هم ورته نه ؤو رسېدلې، نو هغوی یې په سیلا کښې کېمپ ته راوستلې، کوم چې د کنعان په ملک کښې دے. ﴿۱۳﴾ بیا ټولې غونډې بنیامینیانو ته دا خبر ولېږلو کوم چې د رمون گت سره ؤو او د روغې دپاره جرگه یې ورولېږله. ﴿۱۴﴾ بنیامینیان واپس راغلل او نورو بنی اسرائیلو هغوی له د بییس

جینکی ورکړې کومې چې وژلې شوې نه وې خو دا د هغوی دپاره کافی نه وې. (۱۵) خلق په بنیامینیانو باندې خفه وُو ځکه چې مالک خدای د بنی اسرائیلو د قبیلو اتحاد مات کړی وو. (۱۶) نو د غونډې مشرانو ووئیل، ”د بنیامین په قبيله کښې نورې ښځې نشته، کوم سړی چې پاتې دی نو د هغوی دپاره د ښځو بندوبست څنگه وکړو؟ (۱۷) داسې دې بېخی ونه شی چې د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو نه یوه ختمه شی. مونږ له داسې څه طریقه لټول په کار دی چې د بنیامین قبيله ژوندی پاتې شی، (۱۸) خو مونږ دا اجازت نه شو ورکولې چې زمونږ لونه واده کړی، ځکه چې مونږ په هغه کس باندې لعنت وئیلې دې چې یو بنیامینی له اجازت ورکړی چې زمونږ د لونیو نه یوه واده کړی.“ (۱۹) بیا هغوی ووئیل، ”په سیلا کښې د مالک خدای کلنی مېله زر راروانه ده.“ د بیت ایل شمال او د لبونه جنوب طرف ته او د بیت ایل او شکم په مینځ کښې چې کومه لار ده او نمرخاته طرف ته سیلا دې. (۲۰) هغوی بنیامینیانو ته ووئیل، ”لار شی او د انگورو په باغونو کښې پت شی (۲۱) او وگورئ، کله چې په مېله کښې د سیلا جینکی گډېدو له راوځی نو تاسو د انگورو باغونو نه راوځی. نو تاسو هر یو کس یوه یوه ښځه د هغوی نه په زور راوئیسئ او د بنیامین علاقې ته یې د ځان سره بوځی. (۲۲) که د هغوی پلاران یا وروڼه مونږ له راشی او اعتراض وکړی، نو مونږ به ورته ووايو چې د هغوی سره ښېگړه وکړئ او هغوی دې ستاسو لونه د ځان دپاره وساتی، ځکه چې مونږ ته په جنگ کښې د ټولو سړو دپاره ښځې نه دی ملاو شوې. او چې تاسو خپلې لونه هغوی له نه دی ورکړې نو په دې وجه تاسو گناهگار نه یئ.“ (۲۳) بنیامینیانو هم داسې وکړل، د هغوی هر یو کس د هغه ښځو نه یوه یوه ښځه خوښه کړه کومې چې په سیلا کښې گډېدې او بو یې تلې. بیا هغوی واپس خپلې علاقې ته لاړل، خپل ښارونه یې دوباره جوړ کړل او هلته اوسېدل. (۲۴) هم په هغه وخت باقی بنی اسرائیل روان شول او هر یو واپس خپلې قبیلې، خپل خاندان او خپل جائیداد له لاړو. (۲۵) په هغه وخت کښې د بنی اسرائیلو بادشاه نه وو. هر چا هم هغه شان کار کولو چې څنگه یې خوښه وه.

